

Leveque

Π. Παυλ

1857

ΙΝΔΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΜΕΜΟΡΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΠΟΥ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ ΠΑΝΑ -987-
ΛΥΡΙΚΩΝ ΠΟΙΗΣΕΩΝ

ΓΜ 7329

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Β.

ΣΤΕΝΑΓΜΟΙ.

ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

Ν. Α. ΠΟΛΛΑΝΗ.

Εἰς τὴν γῆν ὅπου τὰ πάντα
ἀναιδῶς καταπατοῦνται,
πῶς νὰ ζήσουν θέλεις ὅσοι
ὡς ἐγὼ διανοοῦνται;

ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ « Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ. »

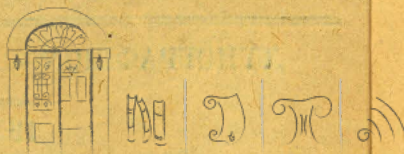
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ 1857.

ΤΗΙ ΓΕΡΑΙ
ΚΑΙ ΦΙΛΗΣ ΣΚΙΑΙ
ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ ΜΟΥ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΣΗ
ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ
ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ΤΑΧΥ ΠΙΤ
ΚΑΙ ΦΙΛΟ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΤΟΥΦΑΛΑ ΤΟΥ
ΚΟΙΣΤΕΝΣΑ

ΟΜΗΟΙΤΑΝΑ

ΙΑΚΩΒΙ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π.

Α152Φ30023

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σκοπὸν δὲν ἔχομεν, διὰ μακρῶν Προλόγων καὶ στρογγύ-
λων Περιόδων, ἵνα συστήσωμεν εἰς τὸ Κοινὸν τὰ Ποιημάτια
ταῦτα· γνωρίζοντες κάλλιστα, τὴν ἡμετέραν ἀδυναμίαν, πε-
ποιθάμεν ὅτι οἱ Ἀναγνώσται ἡμῶν φανήσονται συγκαταβατι-
κώτεροι. — Ἰὴ Ἀλλὰ διατὶ τὸ σύνολον τῶν Ποιηματίων τού-
των ἐκαλέσθη *Στεναγμοί*; — Διότι ὑπηγορεύθησαν ὑ-
πὸ καρδίας ἀλγούσης. Ἡ δὲ πτωχὴ Μοῦσά μας καὶ εἰς αὐ-
τὴν ἔτι τὴν φαιδρότητά της ἔχει τί . . . ἀγνοοῦμεν πῶς νὰ
τὸ ὀνομάσωμεν. Ἴσως εὐρεθῶσιν οἱ λέξοντες τὰς ιδέας ἡμῶν
πικρὰς ἢ τολμηρὰς ἀλλ' ἂν οἱ τοιοῦτοι, ἐπασχον ὅσα ἡμεῖς
ἤθελε κρίνωσιν ἀλλέως.

Π. ΠΑΝΑΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΕΜΑΧΙΑ

ΕΚ ΤΙΝΟΣ ΜΥΘΙΚΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΙΟΥ

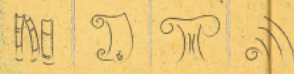
Ο ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΣ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΣ.

Τῆς Λητοῦς ὁ ξανθὸς γόνος, βλέμμα ῥίπτων τελευταῖον
 Ἐπὶ τῶν αἱματοφύρτων, τῆς Πατρίδος μας ὄρεάν.
 Μὲ νεκρὸν καὶ θραδὺ βῆμα, ἐκυλίετο σ' τὴν Δύσιν
 Ἀποχαιρετῶν μὲ λύπην, τὰς κοιλάδας μας—τὴν φύσιν.
 Τὴν ξανθὴν κί' ἀκτινοβόλον, κόμην δὲν ἔστυφε πλέον,
 Νίκης σύμβολον, ἢ δάφνη τῶν Ἑλληνικῶν ὄρεάν.
 Ἀλλὰ κυπαρίσσου κλώνοι·
 Καὶ ἐξήρχοντο τῆς Λύρας, κλαυθυμηροί,—ἄμουσοι—τόνοι. (α).

Ἐπεχύθη ἔς τὸν αἰθέρα, τῆς νυκτὸς πέπλος ὁ μέλας
 Καὶ ὁ θόλος κατεχώθη, εἰς πυκνὰς μαύρας νεφέλας
 Ὡ! δὲν ἦτον ἐξ ἐκείνων, τῶν νυκτῶν θελκτικῶν θέρου
 Ὅτ' εὐπλόκαμοι παρθένοι, στοχασμοὺς εἰς τερπνοτέρους
 Καὶ ἐσπασίεις εὐθισμέναι, δέχονται δειλῶς κί ἡρέμα
 Τὰς ἀκτίνας τῆς Σελήνης, καὶ ἀνήσυχον τὸ βλέμμα
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ῥίπτουσαι μέσα ε' τὰ δάση
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΘΥΝΙΟΥ
 Σ τὸν θεόν, ὁ ἐραστὴς τῶν, εὐχονται τότε νὰ φθάσῃ.

ΚΟΙΤΑΖΟΝΤΕΣ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΗΘΥΝΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1. 52. Φ3. 0023

Εἶναι Νυξ̄ τοῦ Δεκεμβρίου, καὶ οἱ λύχνοι τῶν ἀστέρων
Κατεχώθησαν εἰς μέλαν, νεφῶν σκότος πυκνοτέρων.

Οὐδ' ἡ Φοῖβη εἰς τὸν θόλον, τὰς ἐλάφους ὀδηγοῦσα,
Φαίνεται, τὴν ἀδελφοῦ της, στέρησιν ἀναπληροῦσα.

Πανταχοῦ πυκνὸν τὸ σκότος—ἀντὶ λιγυρῶν ἀσμάτων
Ἀηδόνος, ἀντηχοῦσι φρικτοὶ πάταγοι κυμάτων.

Σ' τὰς ἀκτὰς συντριβομένων
Ἀστραπαί, καὶ φορικαλοῖ, νεφῶν κρότοι κρουομένων.

Πλὴν ἐν μέσῳ σκότους τόσου, ἐνῶ ἅπανα ἡ φύσις
Τὴν ἀνάπαυσιν ζητοῦσα, εἰς τοῦ ὕπνου τὰς ἀλύσεις.

Παρεδόθη. Ποῖος μόνος, μὲ βραδὺ καὶ ἀτακτον βῆμα
(Ὁμοιάζων σκιά, ἣτις νεωστ' ἄφησε τὸ μνήμα).

Εἰς τὰ δάση νυκτοτρέχει; Πρὸς τί μέλανα μανδύαν
Περιβεβλημένος ἔχει, νεκροῦ ὄψιν ἀπαισίαν.

Καὶ ἡ μορφή του ὁμοιάζει
Μὲ τὸ μέλαχ νέφος, ὅπερ καὶ τὸν Ἥλιον σκιάζει.

Σ' τὸν κορμὸν τινος ἐλαίας, ἐστηρίχθη πυκνοφύλλον,
Καὶ τὸν σάλον τῶν στοιχείων, καὶ τὰς ταραχὰς ἐξήλου.

Τὸ Ἅγίου Γεωργίου, φρούριον ἀπέναντί του
Ἄνυψοῦτο, καὶ εἰς τὰ νῆφα, κρούπιτο ἡ κορυφή του.

Ἐτοιμόρροπον εἰσέτι σώζεται, τῆς ἀπαισίας
Ἐμβλημα, καὶ μιανάσης, τὴν γῆν ταύτην τυραννίας.

Ἄλλοτε διεφθαρμένον
Ἐνετίας ἔσω ἔκουν, παῖδες ἀφυλοὶ καὶ ξένοι.

Μετὰ σιωπὴν ὀλίγην, στεναγμὸς Ἐαρὺς ἀκούσθη
Ὡς ἂν νέφος μεθ' ἐτέρου, εἰς τὸν θόλον συνεκρούσθη.

Καὶ ἐξῆλθεν μετ' ὀλίγον, ἐκ τοῦ στόματος ἐκείνου
Φωνή, μεταξὺ μανίας, φρίκης, θλίψεως, καὶ θρήνου.

Εἰς τὸν ἦχον τῆς φωνῆς του, φαίνεται ἅπανα ἡ Κτίσις
Ἐτεῖνε τὸ οὖς ν' ἀκούσῃ, ὡς ἂν ἔλαβεν αἰσθήσεις.

Καὶ ὁ ἄνεμος πορείαν
Ἄλλην ἔλαβεν ἀφήσας, ἐκεῖ ἄκραν νηνεμίαν.

Νέφη! εἶπεν, πυκνωθεῖτε, συσφιχθεῖτε ἔτι μᾶλλον
Ὡς ὑμεῖς ε' τὰ στήθη φέρω, θρέμοντα ὀδύων σάλον.

Ἐρμαιον τῆς Δυστυχίας, μὲ πεπλανημένον βῆμα
Περιφερομαι ε' τὸν κόσμον, ὡς σκιά γύρω ε' μνήμα.

Ἦνθουν πάλαι, ὡς περ ῥόδον, εἰς ἀειθαλῆ λειμῶνα
Πλὴν εἰς τὸν καθ' ἑβμαρμένης, πολυχρόνιον ἀγῶνα.

Ἄθλιος ἐθρουματίσθη
Ὡς περ ὕελος, καὶ οἶμοι! εἰς ἀβύσσους ἐποντίσθη.

Ὡ! ἀπέραντος Ὀρίζων, ἔμπροσθέν μου ἐμειδία
Ἄνοιγεν λευκὰς ἀγκάλας, εἰς ἐμὲ Κόρη γλυκεία.

Ὡς ἡ δρόσος τῆς πρωΐας, ξανθοπλόκαμος, ὠραία
Κρινοδάκτυλος, καὶ σώφρων, ὡς, περ Ἐστίας ἀρχαία.

Δέκα καὶ ἐξάκις εἶχεν, ἰδεῖ θάλλουσαν τὴν φύσιν
Μὲ τὴν ἰατρικὴν ἡγεμονίαν Ἐρωτος μὲ φλόγα ἴσιν.

Ἄδωτή ἦτον ψυχὴ, φῶς μου
Γλυκὴ φάσμα τῶν ὀνείρων, τῆς δειλῆς νεότητός μου.

Ἐφθανον ἦδη τὸ πέρμα, πῶν εὐχῶν μου. Ὑμεναίου
 Ἦδη ἤπτοντο αἱ δάδες, ὅτε αἴφνης ὡς Αἰτναίου.
 Ἐκρηξίς σφοδρὰ κρατήρος, τὴν ὑψηλὸν κλονοῦσα
 Ἄφ' ἐνὸς εἰς ἄλλον πόλον, κλαγγὴ ὄπλων ἀντηχοῦσα.
 Τουρκολέτειρα, ἀκούσθη, καὶ φωνὴ Ἐλευθερίας
 Ἐκραζεν, αὖ Ἐλλην, θραῦσον, πὰ δεσμὰ τῆς Τυραννίας.
 Ἀνατέλλει ἡδ' ἡμέρα
 Καθ' ἣν πλέον ἀναλάμψει, καὶ ἡ Πατρίς σου Ἐλευθερά »

Ἐλληνας καρδίαν φέρων, εἰς τὸ στῆθος, καὶ εἰς Προγόνων
 Ἐρείδόμενος τὰς πράξεις, τρομερὸν αἰσθάνθη κλόνον.
 Εἰς τὸ σάλπισμα ἐκεῖνο. Καὶ τὸ πάθος λησμονήσας
 Ἀνεχώρησα κρυφίως, Ἐρωμένην παραιτήσας.
 Ἄντι νυμφικοῦ στεφάνου, ἔτρεξα νὰ λάβω ἄλλον
 Αἱματόφυρτον, ὄρατον μάχης, εἰς μαχίων τὸν σάλον.
 Ἐτρεξα εἰς τὴν Ἑλλάδα
 Μεταλλάξας ὑμεναίου, εἰς βαρὺ ξίφος, τὴν δάδα.

Ποῦ πετᾶς ὦ φαντασία ; τί τὰς πάλαι ἀναξείεις
 Πληγὰς μὴ ἐπουλωθείσας ; Πρὸς τί πῦρ ἐπ' αὐτῶν χεῖεις.
 Ποῖον φᾶσμα παριστᾶς μοι ! Προδοθεῖσαν Ἐρωμένην !
 Φεῦ ! ἐπανελθὼν τὴν εὐρον, πρὸ καιροῦ ἀποθαμμένην.
 Ἡ ἀθλία, οὐδεμίαν, εἶδῃσιν ποτὲ λαβοῦσα
 Τῆς ζωῆς ἀπεστερήθη, Τάλαινα ! ἀποκαμρῶσα.
 Κ' εἰς τὸ ἄχρῳ τῆς μνήμα
 Εἰς τὸ φῶς χλωμῆς Σελήνης, ἐσταμάτησα τὸ ἔημα.

Δάκρυα, ἐπὶ τοῦ λίθου, ἔχουσα τοῦ μνήματός της
 Καὶ εἰς τοὺς μαύρους στεναγμούς μου, ἐταράχθη ὁ νεκρὸς της.
 Ἐμπροσθέν μου φεῦ ! παρέστη, ἡ σκιά της ἐξεληθοῦσα
 Τῆς στενῆς της κατοικίας, (6) καὶ φωνὴ ἀναλαβοῦσα,
 Τρομερὰν, ὡς ὅτε κύμα, θραύεται ἐπὶ τοῦ βράχου
 Ἄρχισε προσβλέπουσά με, μετὰ ὕψους ἀταράχου.
 Καὶ ἡ φωνὴ της εἰς τὰ βάθη
 Τῆς καρδίας μου εἰσέδου, παλαιὰ κεντοῦσα πάθη.

Ἐξ ἡ στιγμῆ ἐκείνη, ἔλεγεν καταπραμένη
 Καθ' ἣν φεῦ ! πρῶτον, Σὲ εἶδον, ἔμεινεν ἐντυπωμένη.
 Εἰς τὴν φλογεράν μου τότε φαντασίαν ἢ εἰκὼν Σου
 Ὅπου ἔστρεφον τὸ βλέμμα, ἔβλεπον τὸ πρόσωπόν Σου.
 Ὅπου ἔστρεφον τὸ βλέμμα, πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν μου
 Εἶχον Σὲ καὶ Σὲ ὁμοίως, ἔβλεπον εἰς τὸνειρόν μου.
 Καὶ ἠσθάνθη τελευταῖον
 Ὅτι ἔτρεφον ἀθλία ! διὰ Σὲ ἐν πάθος νέον.

Ἦτον Ἐρως ! τὸν ἠσθάνθη, καὶ ἡ καρδία σου ἐπίσης
 Τὸν ἠσθάνθη ! Ἐνθυμήσου, τὰς ὥρας ἀναμνήσεις.
 Τῶν ἀθῶων μας ἐκείνων, ἡμερῶν ἀγνῆς λατρείας
 Διατί σ' αὐτὰς νὰ χύσης ἄπιστε ! ἰὸν πικρίας ;
 Νέαν ἔστειλες σ' τὸ μνήμα, μίαν ὁποῦ σὲ λατρεῖε
 Πλὴν τὸ κοῖμα της ναί ! θέλει αἰωνίως σὲ παιδεύει.
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΤΗΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΑ ΔΕΛΦΩΝ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΣΙΟΥ
 Ἐπεὶ καὶ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μου ἐν μιᾷ βραχὺ ἔχθη.

Ἦ κατάρτα ἀπαισία, ἔκτοτε ἢ δυστυχία
 Βίς τὰ δύστηνά μου στέρνα, ἐπεκάθησ' ἑαρέα.

Καὶ τῆς δυστυχούς μου Λύρας φεῦ! ἢ δάφνη ἑμαράνθη
 Κι ἑμαράνθησαν συνάμα τῆς Πατρίδος μου τὰ ἄνθη.

Φεύγων οὖν τὰς κοινωνίας, φεύγων δὲ καὶ τοὺς ἀνθρώπους
 Ἄπεσῦρθην ἔς ἀπροσίτους, κ' εἰς αὐδένα, γνωστοὺς τόπους

Κι εἰς ξηρὰν τινα φιλύραν,
 Τὴν χορδοχαλαρωθεῖσαν, ἐπικρέμασα φεῦ! λύραν.

Καὶ σφοδρὸς ὅταν ἐφύσσα ὁ ἀτίθασσος Βορέας
 Ἐχυν' εἰς τὰς ἀκοάς μου, θρηνηϊδίας φρικαλέας.

Φεῦ! ἐπέτα βαρυπλήττων τὴν καρδίαν μου ὁ ἦχος
 Ἦκουον, — ἐταραττόμην, — συγχινούμην — ἐνδομύχως.

Καὶ τὸ ὄμμα ἀνυψόνων εἰς τὸν ἀχανῆ αἰθέρα
 Τῆς φρικτῆς μου Εἰμαρμένης, ἠτιώμην τὸν ἀστέρα.

Κι ἔκραζον α ἂν ἐγεννώμην
 Βίς ἐλεύθερον Πατρίδα, ἄστεγος δὲν ἐπλανώμην. »

Ἦ σκληρὰ μου φαντασία, πλάττουσα φρικτὰς χιμαῖρας
 Ἐφαρμάκευεν ἀσπλάγχως, τὰς ἀθλίαις μου ἡμέρας.

Ἄνεπόλου τὴν Πατρίδα, τὰς ἀλύσεις, τὴν δουλείαν
 Κι ἐπλανᾶτο φεῦ! ἐμπρός μου, ἢ δι' ἑσὴν αἰτίαν.

Προδοθεῖσα Ἐρωμένη, τὸ ἡμισβετόν τῆς ὄμμα
 Καὶ τῆς νεκρικῆς μορφῆς τῆς, τὸ ὡς φλόγιος ὠχρὸν χρῶμα.

Κι εἰς αὐτὴν φεῦ! τὴν ἀπάτην
 Μ' ἔρριπτον, εἰς ἀπελπισίαν, εἰς μανίαν φρικτοτάτην.

Ἐφεύγον τοὺς στοχασμοὺς μου, ἔφευγον τὰς ἀναμνήσεις
 Πλὴν βιβρωσκον ἡσθανόμην, τὴν καρδίαν μου πῦρ λύσσης.

Μ' ἔγκατέλειπε θρηνοῦντα, ὁ γεννήτωρ τῶν ἀκτίνων
 Ἡμᾶς φεύγων, καὶ εἰς ἄλλας, χώρας, τ' ἄρμὰ του εὐθύγων.

Καὶ μὲ εὕρισκεν, ἐπίσης, ἐκ τῆς ἄλλης ἀναδύων
 Θῦμα τύχης ὀλεθρίας, ἔρμαιον πετρῶν δακρῶν.

Τέλος δὲ τὴν ἐρημίαν
 Ἐφυγον, εἰς τὰς κοινωνίας, ἕως εὐρῶ θεραπείαν.

Ἐπεσκέφθην τὴν Μελίτην, πλὴν ποῦ εἶναι οἱ Ἰππόται
 Τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, τῆς τιμῆς οἱ στρατιῶται;

Εἶδον μόνον ἀνθρωπίσκους, θύματα τῆς ἀγυρτείας
 Κλέπτοντας, ἀλλὰ ποιοῦντας, λιτανείας, καὶ νηστείας.

Ἦ τῶν Ἁγγλων τυραννία, ὁ ζυγὸς τῶν ἱερέων
 Ἐσβυσαν πάντα σπινθῆρα, ἀρετῆς εἰς Μιλίταον.

Καὶ τὸν τύπον φέρουν μόνον
 Τῶν ἀνθρώπων, οὐχὶ ὅμως, καὶ τὸ πνεῦμα τῶν αἰώνων (γ).

Ἐφυγον τοὺς ἠλιθίους, ἔφυγον μανίαν πνέων
 Τῆς Χαρυβδεως καὶ Σκύλλης, τὴν στενὴν θάλασσαν πλέων.

Ἐφθασα εἰς τὴν τῶν τέκνων, πόλιν τοῦ Ἀριστομένου (δ).
 Εὔρον ὅμως καὶ ἐκεῖσε, νάννους ἀπολιθωμένους.

Ἐπαυσαν τὰ ἄσματα τῶν, αἱ Σειρήνες τῶρα πλέον
 Κ' εἰς τὰς πλάτας τῶν τὸ τέρας, ἐπικάθηται ἀρμαῖον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ Τῆς φρικτῆς Παρθενοπέλει
 Τυραννίας, φεῦ! τὸ κάλλος, ἀμαυροῦν τῆς Μεσογείου.

Ἔτι τὰς φλόγας σου ὦ Αἴτην! τί τὴν λάβαν σου φυλάττεις;
 Τί τοὺς μιαιφόνους τυράννους, τῆς Πατρίδος δὲν σπαράττεις;
 Τοὺς πυρίνους ποταμούς σου κύλισσον, τοὺς μύδρους ῥίψον.
 Κεὶ ὑπὸ τέφραν ἐλευθέραν, τὴν κοινήν αἰσχύνην κρύψον!
 Τάφε τοῦ Ἐμπεδοκλέους, μιμητῆς τοῦ Βεσσουβίου
 Ἐσο, καὶ καθὼς τὴν πόλιν, ἔχασε τοῦ Παμπητίου.
 Θᾶψον ἅπασαν τὴν χώραν
 Πρόκρινε τοῦ αἰσχροῦ βίου, ἐλευθέραν, μίαν ὥραν.

Ἡ Ἀρχαϊκὴ σου δόξα, ποῦ ἐστὶν ὦ Ἰταλία;
 Ποῦ ἡ εὐκλεία, ἡ φήμη, ποῦ ἡ πᾶλαι σου ἀνδρεία;
 Φεῦ τοῦ Παπισμοῦ ὁ ὄφις, στὴν Πατρίδα τῶν Κατώνων
 Ἔρπει σήμερον ἡσύχως, καὶ ἀντὶ τῶν λεγεῶνων.
 Οἱ ἐδίδαζον τὰς τύχας, ἔθνων πάλαι ὀλοκλήρων
 Τάγματα παντοῦ τις βλέπει, ῥασοφόρων καλογήρων.
 Οἱ Ῥωμαῖοι εἰσὶν οὗτοι;
 Ἐκθαμβος πυνθάνεται τις—Ποῦ οἱ Κάσσιοι, καὶ Βροῦτοι;

Εἰς τὴν τόσῃν σου αἰσχύνῃν, πᾶσχεις τύψεις συνειδότος;
 Δὲν ἤχει στὰς ἀκοάς σου, τῶν ἄλυσσων σου ὁ κρότος;
 Καὶ ἂν ἔρριψες εἰς τῆς Ἀθήης, τοὺς ἀρχαίους σου, τὸ χάσμα
 Αἱματοφόρτον δὲν εὐλέπεις τοῦ Ῥιέντζη σου τὸ φᾶσμα;
 Τί εἰς τὸν ἤχον τῶν κωδῶνων, συνταράττεισθαί ἀθλία;
 Καὶ τολμᾶς ἐν ἀναπνεύσει; εἶναι λέγεις ἀμαρτία.
 Δράξον τὸ ἀρχαῖον δόρυ
 Καὶ ἀνύψωσον εἰς τὴν γῆν σου, ἐκ γεικρῶν Τυράννων ὄρη,

Ποῦ οἱ Δάνται, Ἀρίστοι, ποῦ οἱ Τάσσοι καὶ Πετράρχαι;
 Καὶ Βοκάκκιοι, τῆς νέας, γλώσσης σου, οἱ Πατριάρχαι;
 Ποῦ εἰσὶν οἱ Καισαρόται; ποῦ Παρίνης, καὶ Ἀλφίερης;
 Τοῦ θανάτου τὴν σφραγίδα εἰς τὸ μέτωπόν σου φέρεις.
 Ἐχασες καὶ τὰς ἰδέας, ἔχασες τὴν εὐφύϊαν
 Καὶ εἰς νύκτα κατεκρίθης, ἵνα ἔρπης αἰωνίαν.
 Φεῦ! παραγκωνιζομένη
 Δυστυχῆς παίγιον εἶσαι, πάντων τῶν ἔθνων ἐν γένει!!

Μ' ὀφθαλμούς φεῦ! δακρυβρέκτους, καὶ μὲ πάλλουςαν καρδίαν
 Ἐφυγον τὴν θέαν δούλων, ἔφυγον τὴν Ἰταλίαν!
 Ἠλπίζον πῶς ἐπιστρέφων, εἰς τὴν γηραιάν Ἑλλάδα
 Κίνησιν κἂν θέλει εὔρω, καὶ ζωῆς τινὰ ἱκμάδα.
 Ἠλπίζον πῶς θέλει εὔρω, εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων
 Τὸν ποθεύμενον τοσοῦτον, ἐνθουσιασμόν ἐκεῖνον.
 Τῶν ἀρχαίων μας Προγόνων,
 Τὸν τοσοῦτον θαυμασθέντα, ὑπ' ἀπάντων τῶν αἰώνων.

Ἐπεσεκέφθην κατὰ πρῶτον, τὴν Ἐπτάλοφον, Ὅποια (εἰ).
 Εἰς τὰ στήθη μου ἠγέρθη, αἰσθημάτων τρικυμία.
 Εἰς τὴν θέαν τοῦ Βεσπόρου, καὶ τῆς διθαλάσσου χώρας
 Ἄναυδος ὡς λίθος κρύος, εἶχον μείνει πολλὰς ὥρας.
 Εἶλκυε τὴν προσοχήν μου, ἡ μαγευτικὴ τῆς φύσεως
 Καὶ ἐκύκλωσαν τὸν νοῦν μου, θλιβεραὶ φεῦ! ἀναμνήσεις;
 ἤκουσα μιγάδα θρῆνον
 Καὶ εἶδον τὸν Ἰστανλίαν, ἐπὶ τὰ τείχη Κωνσταντίνου

Φεῦ! βαρὺ τοῦ Κορανίου, ἐπεκάθησε τὸ τέρας
 Καὶ ἐμόλυν' ἠ πνοή του, καὶ τὴν γῆν καὶ τοὺς ἀέρας.
 Σύροντες δὲ τὰς ἀλύσσεις, οἱ υἱοὶ τοῦ Κωνσταντίνου
 Τολμοῦν μόλις νὰ προφέρουν, καὶ τὸ ὄνομα ἐκείνου.
 Ἀθλιοὶ! εἰς τὰς ἀκτίνες, τοῦ Ἥλιου δὲν τολμῶσι
 Ἀνευ τῆς ἀδείας Τούρκου, καὶ αὐτοὶ νὰ θερμανθῶσι.
 Καὶ σκυπτοὶ τὴν γῆν μετρῶντες
 Φεύγουσι πρὸ τῶν τυράνων, τρέμοντες, καὶ σιωπῶντες.

Ἐλθέ πάνσοφε Εὐρώπη! ἰδὲ ποίους προστατεύεις
 Ἰδὲ χάριν ποίων ὄντων, καθ' ἡμῶν σὺ ῥητορεύεις!
 Κι ὑποστηρικτὰς τοῦ λόγου, ἔπεμπες τοὺς σοὺς ὀπλίτας
 Νὰ σφαγοῦν διὰ τοιούτους, αἰμοδόρους καὶ ἀλήτας.
 Καὶ ἐβάρυνον τὰ νῶτα, τοῦ Βυζανίου τὰ σὰ πλοῖα
 ἸΩ! βεβαίως εἰς τὰς μαύρας, στήλας τῆς ἡ Ἱστορίας.
 Τὰ ἀνδραγαθήματά σου
 Θέλει γράφει, νὰ αἰσχύνῃ, αἰωνίως τ' ὄνομά σου . . .

Ἐφευγε πυρόσκαφόν τι, φέρον Γαλλικὴν σημαίαν
 Ἀνεχώρουν ἐπ' ἐκείνου, φεύγων μοῖραν ἀπενυκταίαν.
 Καὶ ὡς ἀστραπὴ διήλθον, τὴν Πατρίδα τοῦ Λεάνδρου
 Ἐβρίψα λυπηρὸν βλέμμα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάνδρου
 Πλὴν τοὺς Ἀγγελλεῖς, δὲν εἶδον, μὲ τὴν θείαν, πανοπλίαν
 Ἐκδιώκοντας τοὺς Τρώας, καὶ φοβίζοντας τὴν Τροίαν.
 Πανταχοῦ σιγὴ ἐρήμου
 Καὶ κρωγμὸς ἐρημολάλου, γυκτικόρακος πενήμιου.

Ὡς πτηνὸν ταχὺ διήλθον, τὴν πατρίδα τοῦ Ὀμήρου
 Πλὴν τὸ βῆμα σταματήσας, στὴν Ἐρμούπολιν τῆς Σύρου.
 Μὲ ἱέρακος ἐζήτουν ὀφθαλμὸν νὰ διακρίνω
 Τὸ ἀρχαῖον τῶν Ἑλλήνων, εὐκλεῖς ἔθνος ἐκείνου.
 Ἄλλὰ φεῦ! ἀπὸ τὴν κόνιν τῶν ἡρώων ἐκβλαστάνει
 Γενεὰ, ἧτις δικαίως σήμερον καλεῖται νάννοι.
 Γενεὰ μυρμηκῶν, ἧτις
 Διὰ ἕν χρυσοῦ σπυρίον, θυσιάζει τὴν ζωὴ τῆς.

Τῆς Πατρίδος, καὶ τῆς δόξης, ἐξωρίσθη φεῦ! ὁ Ἔρωσ
 Ὁ Ἐγωῖσμός κατέχει, τῆς ψυχῆς τὸ πρῶτον μέρος.
 Φεῦ! μυρίους προσηλύτους, τοῦ Χρυσίου ἢ Λατρεία
 ἔχει, καὶ σχεδὸν οὐδένα, ἢ κλεινὴ Ἐλευθερία.
 Στῶν Καθηγητῶν τὰς ἔδρας, ἐκαθέσθη τὸ συμφέρον
 Καὶ διδάσκουσιν ἀγύρται, τοὺς υἱοὺς τῶν Ἐλευθέρων (ζ).
 Καὶ οἱ δώσαντες τὸν νόμον
 Σ' τοὺς λαοὺς τῆς Ἑσπερίας, στήνουςι τὴν λαμπρότητον . . . (η)

Ἐπεσκέφθη τὰς Ἀθήνας, τὴν πρωτεύουσαν τοῦ Κράτους
 Καὶ εἰς τὴν εἰρκτὴν ὀλίγον, προσευχήθη τοῦ Σωκράτους.
 Κι εἰς Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, τὰς ἐτοιμορρόπους στήλας
 Τῶν Προγόνων μας ἰδέας, ἀπερρόφουσα ποικιλίας.
 Πλὴν τὸ ἐνεστώσ . . . ἄ! τοῦτο, τὴν καρδίαν μου βαρύνει
 Ναι αὐτὸ εἶναι ἡ πρώτη, καὶ ἐσχάτη μου ὀδύνη.
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ, τὸν ὑπερ Ἐλευθερίας
 Διεδέχθη φεῦ! σφύροντα, ἢ μανία τῆς ληστείας (θ).

Ὅπου ἄλλοτε ὁ Κόδρος, ἑαυτὸν προσφέρων θῦμα
 Ὑπὲρ δόξης καὶ Πατρίδος, εὐκλεῆς ἐζήτει μνήμα.
 Ὡς νευρόσπαστον Δαιδάλου, τὸ Βαυαρικὸν παιδίον
 Ἰσταται εἰς χεῖρας παῖζον, ὄρμαθὸν κομβολογιῶν.
 Καὶ ὦ θαῦμα! ἀποθέσαν, τὸν Καρδινάλιου πῖλον
 Ἥλθε, τὸν ἱματισμὸν του, ἐπὶ τὸ κομψὸν ποικίλλον.
 Χειροτονηθὲν εὐθέως
 Βασιλεὺς τῆς Κερροπίας, ὦ εὐτύχημα! ὦ κλέος! (1).

.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΩΝ ΣΚΕΨΕΩΝ

ΤΟΥ

ΠΕΡΙΠΛΑΝΩΜΕΝΟΥ

Ἐ ποῦ τὰ βήματα εὐθύνω; Ποῦ τὰ βήματα εὐθύνει;
 Τὸ μικρὸν πτήνῳ ὀπότε, τρέμον καὶ δειλὸν ἀφίνει
 Τοὺς δεχθέντας αὐτὸ πρῶτον, κλῶνας κλαυθμηρὰς ἰτέας,
 Κι' εἰς τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις, δοκιμάζει ὁδοὺς νέας.
 Ἐ ποῦ τὰ βήματα εὐθύνω; Ποῦ τὸ μαρμαμένον φύλλον,
 Τρέχει, ὅταν ἔς τὸ γλαυκόχρουν καὶ ἀπέραντον φεῦ! κοίλον
 Ἄνεμος τὸ στροβιλιζέει
 Ἐρωτήσατέ το φίλοι, νὰ σᾶς πῆ εἴαν γνωρίζῃ.

Ὡς αὐτὰ, κι' ἐγὼ ἐπίσης, ἄθλιος! περιπλανῶμαι,
 Τὸν φωνὴν τῆς εἰμαρμένης, ὀπισθὲν μου ἀκροῶμαι,
 Τρομερὰν, ὡς καταράκτην, ἐξ ὄρεων νεφοσκίων,
 Πίπτοντα, καὶ λίθους, δένδρα, σύροντα εἰς τὸ πεδίον,
 Ἡ ὡς τὸν σεισμὸν ἐκείνον, πάλαι εἰς τὴν Ἰταλίαν
 Τὸν βυθίσαντα ἐξαίφνης, τὴν ὠραίαν Πομπηίαν
 Τὴν ἀκούω ῥιγῶ ὄλος
 Συναράσεται δὲ ἄνω καὶ τῶν οὐρανῶν ὁ θόλος.

Ἀθλιε! ποῦ φεύγεις (λέγει), εἰς τὰ πέρατα τοῦ Κόσμου;
 Καὶ ἐκεῖ θέλει σὲ φθάσει, ἡ μανία τῆς χειρὸς μου,
 Ἐ τὸν βωμὸν μου σὲ προσφέρω, αἰωνόθυτόν μου θῦμα,
 Οὐδὲ γῆ σὲ προσταπίζει, οὐδὲ σὲ φυλάττει κῦμα
 Ἀπὸ τῆς ὀργῆς μου.—Ταῦτα εἰς τὸ ὄδς μου αἰωνίως
 Ἀντηχοῦσι, καὶ τοιοῦτος, ἅπας μου ἐστὶν ὁ βίος
 Διαμάχη αἰωνία
 Ἐχθροὺς ἔχω τοὺς ἀνθρώπους, ἔχθρὰ ἔχω τὰ στοιχεῖα.

Μάτην εἰς τὰς Κοινωνίας, μικρὰν ἄνεσιν ἐζήτηον,
 Βδελυρὰν δουλοφροσύνην, παρ' ἐμοῦ αὐταὶ ἀπήτηον.
 Καὶ θυμίαμα ἀλόης, εἰς τοὺς ἰσχυροὺς νὰ καίω
 Καὶ τὴν δυστυχίη μου λύραν, ὡς προστάζουσι νὰ παίω.
 Δούλον ἤθελον τὸ σῶμα, δούλην δὲ καὶ τὴν καρδίαν
 Καὶ εἰς θάλασσαν αἰσχύνης, ἵνα ἔρω αἰωνίαν.
 ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Ἀλλὰ ῥήξας τὰ δεσμά μου
 Αἰωνίου ἀλευθέρου, ἔστρεψα τὰ βήματά μου.

Ἐνθεν περιβεβλημένος, τῆς Θρησκείας τὸν μανδύαν
Ψυχὴν πάσχει, εἰς νὰ κρύψῃ, θηριώδη καὶ ἀγρίαν.

Τὸν αἰμοχαρῆ σκοπὸν του, ἵνα φθάσ᾽ ὁ ἄλλος οὗτος
Τοῦ Αἰῶνος μας ὁ Κάτων, προκληρῦται, καὶ Βρούτος.

Ἄνουψῶν Ἐλευθερίας, ἄλλος πάλιν τὴν σημαίαν
Τὴν Πατρίδα παραδίδει, διὰ μίαν φεῦ! γινεάν.

Καὶ ὁ τέταρτος εἰς μόνα
Τὰ πατερμά του, βλέπει, ἀργυρῶν δραχμῶν εἰκόνα.

Ἐλισμὸς, χρυσομανία, πανταχοῦ ἐπιπολάζου
Ἄπαντες εἰς αὐτὰ μόνα, προσκυνοῦν καὶ θυμιάζου.

Ἐ Ποῦ εἰσὶ γενναῖα ἔργα; Ποῦ πρὸς δόξαν οἱ ὀργῶντες;
Φεῦ! ἀκίνητοι ὡς λίθοι, ἴστανται καὶ σιωπῶντες

Ἄπαντες εἰς τὴν φωνὴν μου, —γενεὰ εἰσὶ μυρμηκῶν
Κατοικοῦσα εἰς τὸν θεῖον, καὶ ποικίλλον τοῦτον οἶκον.

Ἰφασμα, λεπτὸν ἀπάτης
Πλέκουσιν ὡς ἡ Ἀράχνη, εἰς τ' ἀθῶα θύματά της.

Μᾶς ἕμνουσι τὰς προόδους, καὶ τὰ φῶτα τοῦ αἰῶνος,
Ἐ Ποῦ ὑπάρχει ἀνὴρ μέγας, ποῦ ὑπάρχει εἷς καὶ μόνος;

Ἐ Ποῦ οἱ Κάτωνες καὶ Βρούτοι, Κίμωνες, καὶ Ἀριστεῖδαι;
Οἱ Θρασύβουλοι, Σωκράται, Μιλτιάδαι, Λεωνίδαί;

Ἐπιστρέφοντες εἰς τὸν κῆπον, οἱ στρατάρχαι Κινικινάτοι;
Καὶ τοσοῦτοι ἄλλοι ἄνδρες, ὧν ἡ δόξα ὑπερέτατη!

Ποῦ ὑπάρχουσιν ἐκείνοι;
Ποῦς ἐξ ἡμῶν ὦ ζῶντες! νὰ τοὺς μιμηθῆ νῦν κλίνει;

Ἐτελοφρονούντες ὅλοι, ὡσπερ γῦπες θηησιμαῖον,
Τὸ ἐπάγγελμα κυκλοῦσι, —κι' εἰς αὐτὸ βλέπουσι νέον

Στάδιον ὠφελημάτων, καὶ προπύργιον συγχρόνως
Κατὰ τῶν ἀνομημάτων, τοῦ σοφοῦ τούτου Αἰῶνος.

Ἐξῶθεν ὦ! χρυσὸς στίλβων, ἔνδον δὲ ἀκαθαρσίας
Ἐγκλημάτων φρικαλέων, γέμοντες καὶ ἀδικίας.

Οἱ μὲν θύματα οἱ δὲ θύται
Ἰδοὺ ἅπαντες τοῦ Κόσμου τούτου, οἱ Ἀμαρτοὶ Πολίται...

Ἐ Διατὶ ἐπεκαθέσθης, εἰς τὰ στέρνα μας βαρεῖα;
Ἐ γενέτειρά της λύτης, καὶ τῶν θρήνων Δυστυχία;

Ἐ Διατὶ ὦ Βίμαρμένη, μὲ τὴν στιβαράν σου χεῖρα
Οἰμωγῶν εἰς τοὺς ἄνθρώπους, φεῦ! ἠνέφξας τὴν θύρα;

Ἐ Διατὶ πανταχοῦ ἔρπει, ἡ Ἀνθρωποφθόρος Ἄτη;
Ἐ ὅμοιος κατὰ ὁμοίου, διατὶ λυσσῶν φρυάττει;

Ἐ Διατὶ καθ' ἡμῶν ὅλα
Ἐ κενώθησάν τὰ φράκτες, φλογόπληρη τηλεβόλα;

Ἐ Τί ἐπράξαμεν ὁμίλει, Σὺ Θεε εἰς ἡ Σὺ ὦ Φύσις;
Ἐ ἵνα ἄξιοι γενῶμεν, τῆς αἰμοδιψοῦς σου λύσεως;

Ἐ ὦ! ἂν ἤθελες Σὺ εἶχες, τὴν ἰσχὴν, Εὐδαιμονίαν
Ἐ ἵνα ρίψῃς μεταξύ μας, καὶ Εὐφροσύνην αἰωνίαν!

Ἐ ἤλαττόντο μὲ τοῦτο, τί τῆς τελειότητός Σου;
Ἐ ἡ ἀνεύρισκε λατρείαν, μικροτέραν ὁ Βωμὸς Σου;

Ἐ τῶν ἀνημέρων ἡμετέρας ἡσάων, πρὸς τὴν Σὴν Εὐδαιμονίαν;...

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Ἡ μὴ ἔχης καὶ Σὺ χρεῖαν
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Πλὴν Θεὸς σύγχωρήσάν μοι, τὴν φρικώδη βλασφημίαν,
Ναί ! Σὺ ὁ ἀναγινώσκων, εἰς ἀνθρώπων τὴν καρδίαν.

Βλέπεις ποῖαι φλόγες θράζουσι, εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη,
Ἐἶναι δυνατόν ν' ἀντίξῃ μικρὸς Ν ο ὤ ς εἰς τόσα πάθη ;

Διαστρέφεται τὸ πνεῦμα, καὶ στρεβλοῦνται αἱ ἰδέαι
Τῆς φρικώδους Δυστυχίας οἰκτραι, πράξεις τελευταῖαι . . .

Ἄ ! στὸν τάφον μας καὶ μόνον
Θὰ εὐρώμεν ἡσυχίαν, καὶ τὴν Αἴθην τόσων πόνων.

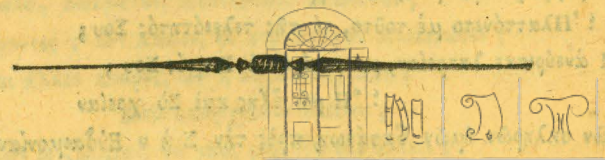
.

Εἰς τὸν Κόσμον τοῦτον ζήσας, δυστυχῆς πολυδύνας ! . . .
Ἄνατέλλει ἡ ἡμέρα, πλὴν δὲν φαίνεται ἐκεῖνος.

Τὸ δακτύλιον τοῦ Γύγου, εἰς τὸν δάκτυλον μὴ φέρῃ ;
Ἢ εἰς ἄγνωστα πλανᾶται καὶ ἀπότατα γῆς μέρη ;

Ἢ μὴν ἴσως, τοῦ θανάτου,
Πορευθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας, ἔθαψε τὰ βάσανά του ;

.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ .

(α) Ἡ ἀλληγορία εἶναι καταφανής. — Ἡ παροῦσα τῆς Ἑλλάδος κατάστασις, εἶναι ὄντως ἀξιοδάκρυτος. — Ἡ ἀδοξία ἔσθησε τὸν ἑαυτῆς θρόνον, ὅπου πρότερον, ἡ δόξα ἐβασίλευεν. Τάλαινα Πατρίς !! Ἡ τιμιότης, ἡ ἰκανότης, εἰς τὰ στέρνα σου παραγκωνίζονται, ἡ ἀγυρτεία, καὶ κολακεία θριαμβεύουσι. Πίπτεις ἐντὸς βορβορώδους βαράθρου, καὶ οὐδεὶς ὁ ὀρέγων σοὶ χεῖρα βοηθείας. Παντάλαινα Πατρίς !!!

(β) Τοῦ τάφου. Ἐκφρασις Ὀσσιάνειος

(γ) Κατὰ τὸν Φεβρουάριον τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐπισκέφθη τὴν Μελίτην, κατὰ πρῶτον δὲ τότε ἐπάτηον τὸν πόδα εἰς τὴν ἐξευγενισμένην Εὐρώπην. Ἄλλ' ὅποια θεά ! Δαὸς λιμῶντων, φανατικὸς, δεισιδαιμόνων, ἱερεὶς παντοδύναμος ! Κυβέρνησις ἰησοῦτικῆ ! Καὶ ἐγὼ ὁ β ἄ ρ β α ρ ο ς Βλλην (!) ἐθρήνησα τὴν τύχην τῶν τοιούτων πεφωτισμένων.

(δ) Τὴν Μεσσηνίαν τῆς Σικελίας, ἐκεῖ βλέπει τις τὴν τυραννίαν καὶ τὴν διαφθορὰν καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ὄψεις. Ἀνδράποδα λείχοντα τοὺς πόδας τῶν τυράννων, ἀλλοτρίους καὶ ἡ πενία, περιπίπτανται ἐπὶ τῶν κεφαλῶν τοῦ δυστυχῆς ἐκείνου Δαοῦ.

(ε) Κατὰ τὸν Ἀπρίλιον 1850, ἐπισκέφθη κατὰ πρῶτον τὴν Βασιλίδα τῶν πόλεων. Ἀδυνατῶ ἵνα περιγράψω, ὅποια αἰσθήματα, ἐπαλαιον ἐντὸς τοῦ στήθους μου, ὅποια ἀναμνήσεις ἐκύκλωσαν τὴν κεφαλὴν μου εἰς τὴν θεάν τοῦ μεγαλοπρεποῦς ἐκείνου πανοράματος τοῦ Βασπόρου. Ἄφατος λύπη μὲ κατεκυρίευσεν, ὅτε εἶδον τὴν σημαίαν τῆς ἡμισελήνου κυματίζουσαν, καὶ ἀγερόχως μετὰ τῶν ἀνέμων παίζουσαν. Ἴδου καὶ τινες στοίχοι, τοὺς ὁποίους ἔγραψα τότε, ἅμα ἐξελθὼν καὶ γνοὺς τὰ τῆς κοινωνίας ἐκείνης.

Τὸ πάτριόν μου ἔδαφος, ἄφησα καὶ τὴν πύραν
Ἐστρεψα ἔς τὴν διθάλασσην, τοῦ Βυζαντίου χώραν.

Ἐπαλλεν ἡ καρδία μου, σφοδρὰ μέσα ἔς τὸ στήθος
Κι' ἐκύκλου ἀναμνήσεων, τὴν κεφαλὴν μου πλήθος.

Ἐβθασα, περιέφερον, ἅμ' ἀποβάς τὸ βλέμμα
Ἐς τὰς ἀχνιζούσας ἀγνιάς, εἰσέτι ἀπὸ αἵμα,

Πλὴν μάτην ἀνεζήτησα, τὴν πόλιν Κωνσταντίνου
Τὸν θρόνον, τὸ διαδῆμα, καὶ τὸν λαὸν ἐκείνου!

Βίς μάτην ἀνεζήτησα, τοὺς θεοὺς Χρυσοστόμους
Διδάσκοντας εἰς τὸν λαόν, τοῦ Ἰησοῦ τοὺς νόμους.

Τὰ πάντα μαῦρος κυκεὼν, τὰ πάντα ὑλικότης,
Οὐδὲ λαὸς! οὐδ' ἱερεῖς! οὐδὲ Παναγιότης!

Ἦ ποικιλία τῶν γλωσσῶν, καὶ τῶν ἡθῶν τὸ κράμα
Περίεργον ἔς τοὺς ὀφθαλμούς, παρουσιάζουν δράμα. κτλ.

(ζ) Ἀπανταχοῦ ὑλισμὸς! Ἀπανταχοῦ ἀγορτία! Ἐταῦθα ἡδυνά
μεθ' ἡμᾶς εἰπωμεν πολλά . . . Ἀλλὰ σιωπῶμεν, διότι οἱ ἄνθρωποι, ἐς

κεῖνοι, οἵτινες ἀουστόλως καὶ οὐδὲν αἰδούμενοι πράττουσι τὰ κακὰ, ἐρυθριῶσιν ἂν μόνον τὰ ἀκούωσι.

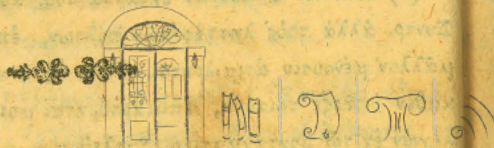
(η) Φρικῶδες θέμα!! Ἥμην ἐν Σύρω κατὰ τὸν Ἰούνιον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὅτε τρεῖς κακούργους, ἐκαρτομήτησαν. Ἡ πράξις ἔλαθε χώραν, περὶ τὴν πέμπτην ὥραν τῆς πρωΐας, καὶ ὁ λαὸς συνέβρε πανταχόθεν ἵνα ἴδῃ τρεῖς κεφαλὰς ἀποκοπτομένας τοῦ στελέχους, καὶ γαυριῶν, οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τοῦ αἵματος τῶν ἀθλίων ἐκείνων, ἔχειροκρᾷτε εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ δημίου. Δυστυχῆ: ἀνθρωπότης! Τὴν ὑστεραίαν ἐξεληθῆσα ἡ φιλιάνθρωπος Ἐνωσις, ἔλεγεν. «Οἱ Κακούργοι» ἐκαρτομήτησαν, καὶ ἡ κοινωνία ἱκανοποιήθη. Ἡμεῖς οὐδεμίαν παρατήρησιν ἐπιφέρωμεν, καὶ τί θέλετε νὰ εἰπωμεν ἐλέποντες τὸν Νόμον ἀμιλλώμενον μετὰ τῶν κακούργων; Ἀπλῶς μόνον ἐρωτῶμεν, Ἐν ἡδύνατο νὰ εὑρεθῇ μέσον τιμωρίας, ἱκανὸν νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν στυγεράν ἀνθρωποκτονίαν; — Ἐξ ἄλλου, ἡμεῖς καθὼ δημοκράται προεβόωμεν, ὅτι πᾶσα Κυβέρνησις ἔχει χρεὶς νὰ προλαβῆναι τὰ κακούργηματα, διὰ νὰ μὴ ἀναγκάζεται νὰ τιμωρῇ αὐτά. Ἐρωτῶμεν δὲ καὶ πάλιν τοὺς ἰσχυρούς, Ἐπότε θέλει ἐννοήσῃσι τὴν μεγάλην ταύτην ἀλήθειαν;

(θ) Καὶ δὲν ἐννοοῦμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀθλίους ἐκείνους Δαβέλλη καὶ Συντρ. ἀλλὰ τοὺς ληστὰς τῶν πόλεων, ἐπικινδυνωδέστερους καθ' ὅσον μᾶλλον μένουσιν ἀτιμώρητοι. Ὅτι δὲ ἡ κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἀνεκαθάρθη, ἐπιμαρτύρηται μοι καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Σουτσος λέγων ἐν τῷ ἀναγνακτικῷ Σχολείῳ.

α Κατατυραννεῖ τὸ ἔθνος, ἑκατόνχειρος ληστεία
 α Συνταγματικὴ τοῦ ἔθνους, καλουμένη Πολιτεία. »

(ι) Ἴδου ἑκατὸν Ἀθηναϊκαὶ ἡμερίδες, διαρρηγόμεναι τὰ ἱμάτια
 αὐτῶν ἀνακράζουσι· α Βλασφημία! Βλασφημία! Ἡμεῖς δὲν δίδομεν
 προσοχὴν εἰς τὰς φωνασίας ἀνθρώπων, ἐπισκεπτομένων ἀνὰ πᾶσαν
 πρωτομηνίαν τὸ δυστυχὲς ταμεῖον τοῦ ἔθνους, καὶ οἴτινες κατ' αὐτοῦ
 ἐπιπίπτουσιν ὡς οἱ Γάλλοι κατὰ τῆς Μαλακώφης. Διὰ δὲ τοὺς ἀπλου-
 στέρους ἀναφέρομεν καὶ τοὺς ἐπομένους στίχους τοῦ Κ. Α. Σούτσου λέ-
 γοντος ἐν τῇ Τουρκομ. Ἑλλάδι.

- α Ἡ Μοναρχία σήμερον φθίρει
- α Τὸν χαρακτῆρα τῶν πολιτῶν
- Καὶ τὸ δουλόφρον ἦθος ἐνσπείρει
- α Κολάκων τρέφουσα συρφετὸν.
- α Ἐντὸς ματαίου κύκλου Προγόνων
- α Ἐπικαθίζεται εἰς τὸν θρόνον,
- α Αὐτὴ ἀγέρωχος, καὶ βαρεία
- α Εἰς χῶραν ὅπου ὑποτελεῖς
- α Παιδοδιδάκτας, ἡ Σικελία
- α Ἐστελλε πάλαι τοὺς βασιλεῖς.

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ μου
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Τὴν πρωτὴν τῆς 22 Αὐγούστου, (1856), ἐξελθὼν τῆς οἰκίας περιε-
 φερόμην μόνος, εἰς τὴν ἀγορὰν τῶν Πατρῶν, παραδεδομένος εἰς βαθεῖς
 συλλογισμοὺς· ὡς ἂν προφθανόμην ἀπαίσιον τι. Μετ' οὐ πολὺ συναν-
 τήσας με, Κεφαλλὴν τις, μοὶ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τοῦ Ἀδελφοῦ
 μου, ὃν ἐγὼ ἤγνόουν. Ἡ ἀπαίσια αὕτη Ἀγγελία, λεχθεῖσα μοι το-
 σοῦτον ἀπροσδοκῆτως, μοὶ ἐτάραξε τὰς φρένας. — περιτυλιχθεὶς, καὶ
 ἀργοβαδίζων, ἔφθασα, ὑπὸ τὰ περιστύλια τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅπου
 καθήσας παρεδόθην ἀνευ χαλινῶν εἰς τὴν θλίψιν μου. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς
 παραφορᾶς ἐκείνης, λαβὼν ἐκ τοῦ χαρτοφυλακείου μου χάρτιν ἔγραψα
 διὰ μολυβδίδος τοὺς ἐπομένους στίχους.

Questi doni però, tu accogli intanto
 Chè nei Funebri sacrificj offrio.
 Dei Maggiori il costume antico e santo.
 Questi accogli pur tu, che assai del mio
 Sono grondanti ancor, Fraterno pianto,
 IAKOBATEICE addio per sempre o mio germano Addio.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΔΗΞΟΥΡΙΟΥ
 (Catal. traduz. del. Parini).

Ἀπέθανες ! . . . Εἰς τὰς φρικτὰς τοῦ εἴου τρικυμίας
 Ἦν Ἀδελφέ, μὲ ἄφησες στενάζοντα καὶ μόνον !
 Ἀπέθανες ! . . . φεῦ ! . . . καὶ ἡμῶν τῆς δυστυχεῖς καρδίας
 Μαστιζομένης ἄφησες ἀπὸ φρικώδη πόνον !
 Ἀπέθανες ! . . . ὦ λύσσα ! . . . ὦ φρικτὴ ἀπελπισία !
 Ἀπέθανες ! . . . κί' εἰς τὸ φρικτὸν φεῦ ! τοῦ θανάτου στρῶμα
 Ὅμματα στρέφων γύρω σου, ἡμίθεστα καὶ κρύα
 Μάτην ἐξήτεις, ἀδελροῦ ἔν' ἀπαντήσης τ' ὄμμα !
 Ἦμην μακρὰν ! . . . ἡ Μήτηρ μας, ἦτον μακρὰν κί' ἐκείνη !
 Δὲν σὲ συνώδευσε κλαυθμὸς ἀδελφικὸς καὶ φίλος !
 Ἄνοιγες τὰς ἀγκάλας σου, ἔς τὴν ἔσχατην ὀδύνην,
 Ὅποτε φεῦ ! ἐπῆρχετο ὁ θάνατος ὀργίλος !
 Ἀλλὰ αἱ χεῖρες ἔπεσαν, μολύβδινα βαρεῖαι.
 Ἀγκαλισθεῖσαι τὸ Κενόν !
 Καὶ ἀνακράξας α' Ἀδελφέ ! πικρὸν ποτήρι πίε !
 Ἀπέπτῃς εἰς τὸν οὐρανόν ! ! !
 Τὸ σῶμά σου δὲ βυθισθὲν, εἰς τὸ ἀφρώδες κύμα
 Ἔσ' τὰ σπλαγγνα τῶν ἰχθύων
 Ἐβρηκε μαῦρον ἄσυλον, εὗρηκε μαῦρον μνῆμα
 Ἄνευ Μητρὸς δακρύων ! !
 Κί' ἐγὼ στενάζω καὶ θρηνῶν, μικρὰν παρηγορίαν
 Βύρισκω διερχόμενος, τὰς οὐρανίους σφαιράς·
 Καὶ νοερωῶ ἔς ὀμήγοριν, πανσέξαστον καὶ θεῖον
 Σὲ θεωρῶν νεμόμενον τῆς ἀρετῆς τὸ γέρας.

Τῷ ΠΟΙΗΤῃ Π. ΣΟΥΤΣΩ

Εἰς τὸν θάνατον τοῦ Υἱοῦ του.
 (Αὐγούστος 1857.)

Ἔ Τί στήν Δύραν σου τανύεις, χορδὰς πένθους καὶ δακρύων ;
 Κλαίοντα ὄρα Σ' ὁ φοῖβος, ἀνατέλλων τε καὶ δύων !
 Εἰς τὰ ὠτά μου βομβοῦσιν, οἱ θρηνώδεις στεναγμοί Σου !
 Διαιτί ; . . . καὶ στήν φωνήν μου, ἀποκρίνεται ἡ φωνή Σου.
 « Φίλε ! λέγει, ὁ υἱός μου, ἀνοιξε τὰς πτέρυγὰς του
 « Καὶ ἐπέταξ' εἰς τὸν θρόνον, τοῦ Κυρίου του καὶ Πλάστου,
 « Ἄγγελος ! . . . εἰς τῶν Ἀγγέλων, ἐπορεύθη τὴν χορείαν
 « Ὡδὴν ψάλλει μετ' ἐκείνων, ἑναρμόνιον καὶ θεῖον.
 « Μετ' αὐτοῦ τὸ φῶς μου φέρων, μ' ἐγκατέλειπ' εἰς τὸ σκότος
 « Εἰς τοῦ Ἀβραάμ τοὺς κόλπους, πορευθεὶς ἐκεῖνος πρῶτος·
 « Ἴν' ἀγάλητ' αἰωνίως. Καὶ ἐγὼ στὸν κόσμον μείνας
 « Τῆς στερήσεώς του φέρω, βαθυπτικτοὺς τὰς ὀδύνας. » . . .
 Ναί ! . . . Τὸν εἶδον, ὅτε ἦλθον, Ποιητὰ στήν Σὴν οἰκίαν !
 Κί' ἀνεκάλυψα ε' ἐκεῖνον τοῦ Πατρὸς του τὴν καρδίαν.
 Ἐλαμπε ε' τὰ ὄμματα του, θεῖος Ἔρωσ τῆς Πατρίδος
 Καὶ ἐθάμασα συνάμα, τὸ Ἀγγελικόν του εἶδος !
 Ἦν τὸ ΚΑΘΗΛΟΓΕΙΟΝ. Σ' τὸν κόσμον, πλὴν οἱ Ἄγγελοι μὴ ζῶσι ;
 Εἰς τὴν ΜΟΝΑΧΙΑΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ
 ΜΟΝΑΧΙΑΣ ΤΟΥ ΒΑΥΕΡΟΥ, αὐτοὶ μόνον ἐντροφῶσι.

Καὶ χορεύοντες ἠσυχῶς στὸν Ναὸν τῆς ἀληθείας
 Βλέμματα ρίπτουσιν οἴκτου, εἰς ἀνθρώπων τὰς κακίας
 Μετ' ἐκείνων συγχορεύει, καὶ ὁ Νέος Κωνσταντῖνος
 Ὅπου ἴσταται σιμά του, καὶ ὁ θεῖός του ἐκεῖνος
 Ὅστις εἰς τὰς πεδιάδας, πάλαι τοῦ Δραγατσανίου
 Ὅλοκαύτωμα ἀνέβη, εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κυρίου
 Καὶ κατέθεσε εἰς τοὺς πόδας, τοῦ σφαιγιασθέντος Πλάστου
 Τὰς ὑπὲρ Ἐλευθερίας, τῆς Πατρίδος μας, εὐχὰς του
 Πλὴν εἰς αὐτὰ οὐδὲν προσέχων, Σὺ νυχθημερὸν στεναζεῖς,
 Καὶ μὲ σπαραγμῶδη τόνον, τὸν Υἱὸν παντοῦ φωνάζεις !
 Μετὰ σοῦ καὶ ἐγὼ ἐνώνω σήμερον τὰ δάκρυά μου
 Εἶθε ἐάλσαμον νὰ χύσῃ, στὴν ψυχὴν Σ' ἡ λαλιά μου.
 Ἡ Νεανικὴ ψυχὴ μου, εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὸν πόνον,
 Οἶμοι τάλας ! νὰ συμπάσῃ, ἐσυνείθισε πρὸ χρόνων !
 Καὶ ἡ Μοῦσά μου νὰ ψάλλῃ, θλίψων, ὠδὰς καὶ θρήνων
 Κατεκρίθη, ἐν τῷ μέσῳ ψυχικῶν φοικτῶν ὁδῶνων.
 Στερηθεὶς τοῦ Ἀδελφοῦ μου, εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ βίου
 Μόνος, ἔρημος, διήγον ζωὴν εἶδος ἀπαιτίου.
 Πλὴν ἐνώπιόν μου ἔστη, ἡ Πατρίς αἱματομένη.
 Καὶ εἶδον ὅτι νὰ πληρώσω, πρὸς ΑΥΤΗΝ πολλὰ μὲ μένει.
 Τὸ λοιπὸν, πρὸς ΑΥΤΗΝ πάντα ἔστρεψα τοὺς στοχασμούς μου
 Καὶ ἔθαψα εἰς τῆς ψυχῆς μου τ' ἄδυτα τοῦ στεναγμοῦ μου
 Στερηθεὶς καὶ Σὺ ὁμοίως, τοῦ Ἀγαπήτοιο υἱοῦ σου
 Εἰς τὰ γήινα νῦν πάντα, μὴ κλείσῃς τοῦ ὀφθαλμοῦ σου.
 Ὑπηρετεῖ τὴν Πατρίδα, εἰς Αὐτὴν νὰ ἀφιέρωσόν μου
 Διατρέχων μέχρι τέλους τὸ ὠραῖον σταδίό σου.

Ἄοιδὲ Ἐλευθερίας, τὸ μελίρρυτόν σου στόμα,
 Μὴ μὴ τὸ καταδικάσῃς, εἰς δεσμὰ σιγῆς ἀκόμα.
 Σ' τὰ Ἐλεύθερά σου ἔπη, ἦ ! ποσάκις συγκινήθην
 Καὶ τὴν νέαν Ποίησίν μου, εἰς Ἐκεῖνα ἐμνήθην.
 Ἐθελεγε τὴν ἀκοήν μου, ἡ μελίρρυτος φωνή σου,
 Καὶ μ' ἀνύψου εἰς τοὺς δόμους, Οὐρανοῦ Παραδείσου.
 Τὸ Νεανικὸν ἐπτέρου, πνευμά μου ὁ Ὀδοιπόρος
 Μ' ἐνθουσίαζ' ὁ Βλαχάδας, ὀρμιζόμενος εἰς τὸ Ὅρος.
 Πλὴν αἱ πάλλουσαι καρδίαι, πρὸς Θεοῦ ! μὴ χανωθῶσι
 Ὑπὸ τῆς φοικώδους λύπης, ἀλλ' ἀνδρείαι ἄς σταθῶσι.
 Τὸ πρὸς τὴν Πατρίδα χρέος, μέχρις ὅτου ἐκπληρώσουν
 Καὶ τὴν Ἱερὰν ἐκείνην ἐντολήν των τελειώσουν.

Ο ΑΙΦΝΗΔΙΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΜΙΑΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ.

Ἰούnius ! . . . Ἀνέτειλεν, ἡ εἰκοστή του πρώτη,
 Γλυκὰ γλυκὰ προβαίνουσα, ἐδίωχνε τὰ σκότη,
 Τῆς Νύκτας, ἡ Ἠὼς
 Καὶ ὀπισθεν ὁ Ἥλιος τὸ φλογερὸν ἀμάξι
 Ἀκτινοβόλος ἐδίωχνε, τὰ Ἄστρα νὰ τρομάξῃ,
 ΓΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΠΟΥ

Τὰ πετεινά ἀρχίσανε, τὰ αὐγινὰ τραγούδια,
 Καὶ γλυκερὰ δρόσος ἔπιπτε εἰς τὰ χόρτα, εἰς τὰ λουλούδια,
 Τοὺς ἔδιδε ζωὴν
 Μὲ χάριν ἀνυψώνανε, τὸ δροσερὸ κεφάλι,
 Καθεν' φαίνετο πάσχι'ε, τὸν Πλάστην του νὰ ψάλλῃ
 Πλὴν δὲν εἶχε πνοήν.
 Ἐποῖ χέρι τὰ τριαντάφυλλα, Ἐρωτικὰ μαζώνει;
 Ἐποῖ ἄφησε τὴν κλίνη της, καὶ περιτρέχει μόνη.
 Στὸν κῆπον τὸ ταχὺ;
 Ἐποῖται φροντίδες ἔδιωξαν, ἀπὸ τὰ βλέφαρά της
 Τὸν ὕπνον; — Πῶς τὰ δάκρυα, ἀπὸ τὰ ὄμματα της
 Πίπτουν ὡσάν βροχὴ; . . .
 Κύττα τὴν! Μὲ ἀσπρόπτερον, μὲν μοιάζει περιστέρι;
 Τὸ στήθος Ἀλαδάστρινον, κρινόλευκον τὸ χέρι,
 Σὰν Πέρδικα πατεῖ!
 Στὴν αὖρα κυματίζουσα, ἡ μελανὴ της κόμη
 Σὰν νέφος εὐσχημάτιστον. — Ὡ! δὲν εἶδα ἀκόμη.
 Εὐμορφὴ σὰν αὐτὴ!
 Ἐλεγες κι ἦτον Ἄγγελος, κι' ἐδῶ στὴν γῆν ἐστάλη
 Νὰ μᾶς φωτίσῃ πρόσκαιρα, καὶ νὰ μᾶς φύγῃ πάλι.
 Στὰ νέφη νὰ χωθῇ!
 Ὁ ἀνατέλλον Ἥλιος; πιστὰ ἀντανάκλατο
 Στὸ βλέμμα της, — πλὴν θλίψεως, σκιὰ τις ἐπλανᾶτο.
 Εἰς τὴν γλυκερὰ μορφὴ! . . .

Κύττα τὴν! ὦ; κι' ὁ Ζέφυρος, νὰ τὴν ἰδῇ γυρεύει
 Καὶ μὲς' τὰ δένδρα κρύπτεται, καὶ τὰ κλαδιὰ σαλεύει,
 Εἰς ἄκρον ἀναιδῆς!
 Κι' αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἄρτεμις, θεοῦσσα στὰ δάση,
 Τὴν εἶδε κι' ἐσταματήσε, τὰ κάλλη νὰ χορτάσῃ,
 Ὅπου ποθεῖ καθεὶς . . .
 Ἔμασε τὰ τριαντάφυλλα, κι' ἔκαμ' ἕνα στεφάνι,
 Κι' ἐπάνω στὸ κεφάλι της, μαγευτικὰ τὸ θάνει
 Καὶ φεύγει πετακτὰ!
 Εἰς μία ἐρῖσι ἑστάθηκε, τὸ πρόσωπο κυττάζει,
 Γελᾷ, . . . Πλὴν φεῦ! ἰκτρινίσε, ἡ ὄψις της χλωμιάζει
 Πίπτει στὴν γῆν νεκρά!!!
 Τὸ σκέλεθρο ἐδιχθήκε, τοῦ φοβεροῦ θανάτου,
 Τὴν εἶδε! . . . τὴν ἐφθόνησε! . . . Καὶ εἰς τὸ πέρασμά του
 Τῆς πῆρε τὴν ψυχὴ!!
 Σὰν βόδο ποῦ ἀγέρωχο, τὴν κεφαλὴν σηκώνει,
 Ἄλλὰ ἀνεμοστρόβιλος, αἶφνης τὸ ξερβίζονει,
 Μαράνθηκε κι' αὐτὴ!!
 Τὴν ἑάλλανε εἰς ἀνθόπλεχτο, φεῦ! τοῦ θανάτου στρώμα
 Στὸ πέρασμά της δάκρυα, ἔχυνε κάθε ὄμμα,
 Αὐτῶν ποῦ τὴν κυττοῦν.
 Ὡ ἀνθρωπότης μάταιη! . . . Νέες ἐδῶ κυττάξετε
 Πῶς ἡ Νεότης φθείρεται! Τὰ κάλλη, νὰ τρομάξετε
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Πῶς χόμα καταντοῦν.
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΤΩΙ ΦΙΛΩΙ ΣΠΥΡΙΔΩΝΙ ΜΑΛΑΚΗ

Ποιητῆ τῶν ἡμερῶν τοῦ Στρατοδικείου.

(Μελίτη, Φεβρουάριος 1856.)

(Δημοσιεύομεν τὴν ἐπομένην ἐπιστολὴν, οὐχὶ ὅπως δώσωμεν δείγμα ὕφους ἐπιστολογραφικοῦ, δὲν ἔχομεν τοιαύτας ἀξιώσεις, ἀλλ' ἵνα δεῖξωμεν, ὅτι ἡμεῖς οἱ Δημοκράται, εἰδότες κάλλιστα τὰς διαθέσεις τῶν ἰσχυρῶν, οὐδέποτε ἀπατώμεθα εἰς τὰς περὶ αὐτῶν κρίσεις μας.

Τοῦ πατρῖου μου ἐδάφους, ΦΙΛΑΤΕ ἀποδημήσας
Ἔφησα ψυχὴν καὶ πνεῦμα, εἰς τὴν γῆν αὐτῆν μαζήσας,

Καὶ τὸ σῶμα ψυχῆς ἄνευ, εἰς τὰ ξένα περιφέρω
Ἀποφεύγω τοὺς ἀνθρώπους, καὶ στὴν ἐρημίαν χαίρω.

Δι' ἐμὲ τὸ πᾶν ἐχάθη, καὶ μετῆλλαξεν ἡ φύσις
Ἐν ἑλλείψει δὲ πραγμάτων, τρέφομαι μὲ ἀναμνήσεις.

Ἐνθυμούμενος δὲ φρίττω, τοὺς καιροὺς ἐκείνους, ὅτε
Ἀπηγχόνιζον ἀθῶους, τῶν Κελτῶν οἱ στρατιῶται,

Καὶ τοὺς ὑπερασπιστάς τ' αὐτῶν, μετὰ θράσους, μετὰ τάχους,
Τρισμακρὰν νὰ ἐκτοξεύουν, εἰς ξηρὸς καὶ ἀγόνους βράχους,

Πρὸς στιγμὴν πλὴν ἄς ἀφήσω, τὰς αἰματηρὰς εἰκόνας
Τοὺς Προδότας, Μητραλοίας, καὶ ἐπιλοίτους λυμῶνας.

Καὶ τὰ κατ' ἐμὲ συντόμως, φίλε μου! ἄς σοὶ ἐκθέσω
Καίτοι ψυχικῶν ὀδύγων, εὐρισκόμενος ἐν μέσῳ.

Ἄν ὀλίγον τὰς ιδέας, εὖρης δὲ ἀσυναρτήτους
Καὶ ἀνάρμοστος, ἂν ἦναι, ἡ τραχίεια ἢ ὑψηλότης,
Φίλε μου! ἀπόδωσέ το, στῆς καρδίας μου τὰ πάθη
Βράζοντα, ὡς κρατὴρ Αἰτίας, εἰς τοῦ στήθους μου τὰ βάθη.

Τὰς ἡμέρας μου πικραίνει, ἡ δουλεία τῆς Πατρίδος
Καὶ ἄκτις δὲν μὲ εὐφραίνει, γλυκοῦ μέλλοντος ἐλπίδος.

Ἴδου πάλιν στὴν κοιτίδα, τῆς θεῆς ἐλευθερίας
Συναθροίζοντ' οἱ Προστάται, τῆς κτηνώδους τυραννίας.

Νὰ δεσμεύσωσι τὰ ἔθνη, μὲ ἀλύσεις βαρύτερας
Κατὰ γράμμα μιμηθέντες, τοὺς ἀγρίους τῶν πατέρας

Μὴν ὁ πόλεμος φοβοῦνται, φίλε! τοὺς ἐξασθενήσει
Καὶ ὠφελῆθ' ἂν πᾶν Ἔθνος, τὰ φοικτὰ δεσμά του λύσει.

Τὴν ἐξάντωσιν τῶν ἑλέπων, δι' αὐτὸ νὰ ἐνωθῶσι
Σπυδουσι, καὶ ἐπὶ τῆς τέφρας τῶν Λαῶν ν' ἀνυψωθῶσι.

Κι' εἰς τῆς φίλης μας Πατρίδος, τὰς πληγὰς ἴλιγας βάνιδας
Χέοντες ψευδοῦς βαλσάμου, καταστρέφουν τὰς ἐλπίδας.

Τοῦ ὠραίου Μέλλοντός της . . . ὦ Θεὲ πρὸς τί δὲν ῥίπτεις
Κερανοῦς; Πρὸς τί μὲ φλόγας, τοὺς ἀχρεῖους δὲν καλύπτεις; . . .

Αὐτὰ φίλτατε, πικραίνουν, τὰς ἀθλίας μου ἡμέρας
Ὡς προβλέπων τυραννίας, ἀνυψούμενον τὸ τέρας,

Εἰς ἀδιασείστους στήλας, ἐπὶ βάθρων ἀκλονήτων
Καὶ τὸ ὄνειρόν μας μένον, πάλιν ὄνειρον ὡς ἦτον . . .

Ἄλλ' ἐνταῦθα φεῖ! ἡ Μοῦσα, μὲ ἀφίνει ἀποστατίς
Καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκπέμπει, ἀπὸ τῆς πατρίδος τὰς πτερά της.

Τὸ λοιπὸν ἔχε ὑγίαν! φίλτατε ἔχε ὑγίαν!
Τὴν αὐτὴν δὲ διατῆρει, ἔς ἐμὲ πάντοτε φίλιαν! . . .

Γράψε μου καὶ Σὺ ἐνταῦθα, γράψε μου ἀν' υγειαινῆς

Καὶ εἰς τοὺς . . . τὴν Ἐπιστολὴν συσταίνεις.

Περὶ τῶν Πολιτικῶν μας, καὶ περὶ τῶν Ἐξωρίστων

Γράψε μου ὅτι γνωρίζεις, ποία ἡ κατάστασις των . . .

Τοὺς τοῦ Λαμενναὶ δὲ λόγους, μὴ εὐρῶν θέλει φροντίσω

Ἄμα εἰς τὴν Μασσαλίαν, ἀφιχθῶ νὰ τοὺς ζητήσω.

Ἐπειδὴ καὶ μετ' ὀλίγας φεύγω δι' ἐκεῖ ἡμέρας,

Καὶ ἐδῶ λαμβάνει φίλε ! ἡ Ἐπιστολή μου πέρασ.

Ἡ Ἐπιστολή αὕτη ἐγράφη πρὶν τῆς Παρισιανῆς Συνθήκης, ἀλλὰ τότε οἱ λόγοι ἡμῶν ἐνομιζοντο ἀνεμῶλιοι, ἀλλ' ἡ Συνθήκη ἐγένετο. Καὶ Ὅποσον Αἴσχος ! ! Ἐξ Δυνάμεις Εὐρωπαϊκαὶ Π ε φ ω τ ι σ μ ἔ ν α ι (! ! !) συνελθοῦσαι ὑπέγραψαν, (μὴ ἐξαιρουμένης οὐδ' Αὐτῆς τῆς Φιλέλληνης, καὶ Ὁρθοδόξου Ῥωσσίας) τὴν ΔΚΕΡΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ ! ! !

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, εὐρίσκονται εἰσέτι ἄνθρωποι τοσοῦτον ἀπλοί, (διὰ νὰ μὴ εἰπῶμεν ἀνόητοι, ἀν δὲν εἶναι ἀπαταιῶνες) οὔτινες τὴν Λύσιν τοῦ Ἀνατολικοῦ Ζητήματος, παρὰ τῶν Ἰσχυρῶν περιμένουσι, καὶ μετὰ τοσοῦτου πατάγου, διακαθωνίζουσι, πότε μὲν τὰς μεταξὺ Τουβενίλ, καὶ Ῥεσσότου ψυχρότητας, πότε δὲ τὴν ἀρχαίαν καὶ κληρονομικὴν τῶν Ναπολεόντων, κατὰ τῆς Ἀγγλίας δυσμένειαν, καὶ πότε τὰς μυστικὰς τῆς Γαλλίας, καὶ Ῥωσσίας συνεννοήσεις καὶ τὴν, ἐν Στουτγάρτη, μεγάλην πῶλεϊ τῶν τῶν δύο Αὐτοκρατόρων Συνέντευξιν. Ἄ Ὅπου ἐπιον, στήν ὑγείᾳ τῶν ἡμετέρων οἶνον ῥάδιον, οὔτινας ἢ φιάλη ἐτιμαῖο 2,000,000 ταλλήρων. » —

Ἡμεῖς καθὼς Δημοκράται, καὶ οὐδεμίαν πρὸς τοὺς Τυραννοὺς, οἰουδῆποτε χρώματος, συμπάθειαν ἔχοντες, οὐδὲν παρ' αὐτῶν ἐλπίζομεν· διότι πιστεύομεν, ὅτι οὐδέποτε θέλει συνταυτισθῶσι, καὶ συμβαδίσωσι, ἡ Τυραννία μετὰ τῆς Ἐλευθερίας, — ἡ Ἀντίδρασις μετὰ τῆς ἐνεργείας — ἡ ὀπισθοδρόμησις μετὰ τῆς Προόδου. — Αἱ ἀπαιτήσεις τῆς Ἀνθρωπότητος τὴν σήμερον εἶναι μεγάλαι, οἱ λαοὶ ἐγνωρίσαν τὴν ἀποστολήν των, καὶ τὴν θέσιν των, καὶ τὰ ἡμέμετρα δὲν πληροῦσι τὰς ἀνάγκας των. Εἰλικρινῶς δὲ φρονούντες ὅτι, Β α σ ι λ ε ὺ ς, καὶ Α α ὸ ς, εἶναι πράγματα ἀσυμβίβαστα, περιμένομεν μὲ καρδίαν πάλλουσαν, τὴν μεγάλην ἐκείνην ἡμέραν καθ' ἣν οἱ λαοὶ ἐγκαταλείποντες, τὴν παρούσαν φαινομενικὴν ἀπραξίαν των· θέλει ἀνυψώσωσι τὴν σημαίαν τῆς ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΕΝΟΤΗΤΟΣ καὶ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ, συμφῶνως μὲ τὴν ἰεράν τοῦ Χριστοῦ Διδασκαλίαν.

Ο ΦΥΛΑΚΙΣΜΟΣ ΜΟΥ

ἡ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΝ ΚΑΚΙΑΝ.

(Βγράφη ἐντὸς τῶν Δεσμωτηρίων Κεφαλληνίας 18 Ἰουλίου 1857.)

ὦ ἀνθρώπινος κακία, πᾶψε πᾶψε τὴν ὁρμή !
Φθάν' ἡ τόση σου μανία, φθάνει πλεῖο οἱ σπαραγμοί !
Ἄλλ' ἐσταμάτησε τὸ βῆμα, φθάνει πλεῖο τὰ ξαφνικά !
Μὴν ἀνοήτως κεντῶν ἐν ἡμέρᾳ, καὶ τὴν κάθε παρασιά !

ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΕΟΥΡΙΟΥ

Φθάνει ! ὡς πότε ἡ σκευωρίες ; Φθάνει ! ὡς πότε τὰ κακά ;
Εἶναι τόσες ἀτιμίες, ποῦ περνοῦνε στὰ παιδιὰ !

Τί σοῦ φταίει ἡ ἀθωότης, ὅπου τόσο τὴν μισᾶς ;
Πρέπει νὰν' κάνεις Προδότης, διὰ νὰ τὸν ἀγαπᾶς ;

Ὡς συντρόφους σου ἐκλέγεις, τοὺς ληστές καὶ τοὺς φονεῖς !
Ἐπειτα ὄξου βγαίνεις λέγεις, πῶς νὰ μὴ 'μιλῇ κάνεις !

Βίς τὰ σπῆτζα μέσα 'μβαίνεις, τρομερὰ ἀρπακτικὴ
Καὶ ἡ Αὔσσα τῆς 'Γαίνης, χέρια πόδια σοῦ διοικεῖ.

Καὶ Ἄλλοίμονον 'ς ἐκεῖνον, ποῦ εἰς Ἐσένα ἀντισταθῆ
Βίς τὴν δύναμί σου κλίνων, πρέπει ἀφεύκτως νὰ χαθῆ !

Μέ ἀπάντησες στὸν δρόμο, ἕκαμα νὰ ἀντισταθῶ
Καὶ μὲ σπρώχνεις μὲ τὸν ὄμο, ἀπουκάτου, στὸν κρημνὸ !

Σίδερα βαρειά, ἀλυσσιδες, μοῦ ἐτοιμάζεις μιὰ νυχτιὰ
Μόλις κύτταζες καὶ μ' εἶδες, νὰ σοῦ στέκωμαι ἐμπροστά.

Σὺ βασίλισσα, Κυρία, ποῦ τὸν κόσμον διοικεῖς
Ὡς τοὺς Ληστές δίνεις ἑραβεῖα, τοὺς Κ α λ ο ῦ ς δὲ τυραννεῖς.

Ὡς ὅσους κλίνουν τὸν αὐχένα, εἰς ΕΣΕ, βαθμοὺς θωρῶ,
Πλὴν ἀλλοίμονον 'ς ἐμένα ποῦ ἐλεύθερα φρονῶ !

Γ λ ἡ γ ο ρ α ' κ ε ἶ, μ' ἀποστέρνεις, μὲ τοὺς ἄλλους ποῦ μισεῖς
Ἡ ἀνασχυντα μὲ σέρνεις, στὰ δεσμὰ τῆς φυλακῆς.

Δὲν σὲ φθάνει ὅμως νὰ πάψης, τὴν τρισάθλια μου ζωὴ,
'Ἀλλὰ θέλεις νὰ προσάψης, καὶ κηλίδα στὴν τιμὴ !

Ὡς κακοῦργον καὶ ἀχρεῖον, ἔγαινε μὲ κατηγορεῖς,
Καὶ ὡς μέγα Ἄριστειον, ἀλυσσιδες μοῦ φορεῖς ! !

Διατί ; . . . Νὰ τὸ εἰπῶ φρίττω, . . . διότι θέλησα καὶ ἐγὼ
(Βίς τὸν κόσμον τὸ κηρύττω) ν' ἀσφαλίσω ἕνα χωρὶ.

Καὶ νὰ θέσουμε ἐνὰ φράγμα, στῆς Ἀστυλας τὴν ὁρμὴ,
'Επίστε ἦτον τοῦτο πρᾶγμα, ἀξιο γὰρ καταδρομῆ ;

'Ἄλλ' ΕΣΕ σοῦ ἑκακοφάνη, ἐπειδὴ καὶ εἰς αὐτὴ,
Καὶ στὰ Λάφυρα ποῦ κάνει, βρίσκεις βρίσκεις τὴν τροφὴ !

Καὶ γὰρ τοῦτο ἀγριεύεις, κατ' ἐπάνου μας χουμάς
Νὰ μᾶς καταπιῆς γυρεύεις, νὰ μᾶς σχίσῃς πιθυμάς.

Σὰν τὴν Ἄρκετο ποῦ δταν χάσῃ, τὰ νεογέννητα μικρά !
Αυτοσυσμένη μὲς τὰ δάση, αἷμα ἀνθρώπινο διψᾷ.

Κατοικοῦνε στὴν καρδιά σου, φθόνος καὶ ἐγωῖσμος
Καὶ εἰς τὰ συμφέροντά Σου, θυσιάζετ' ὁ πτωχός.

Ἐ Τί σὲ μέλει ἂν σιὸ σκοτάδι, ἀθλια χίρα ξενυχτᾷ
'Ἀφοῦ πῆρες σὺ τὸ λάδι, ὄχ τὴ μόνη τῆς ἑλιά ;

Ἐ Τί σὲ μέλει ἂν περνοῦν μέρες, καὶ δὲν τρώγει τ' ἀρρανὸ ;
'Ὀ ! ἐσὺ δι' αὐταῖς τὲς λ ἔ ρ ε ς, δὲν ζαλίζεις τὸ μυαλό ! . . .

'Ἄλλ' ὑπάρχει δίκη θεία, ὑψηλὰ στοὺς οὐρανοὺς
'Ὅπου τιμωρεῖ τὴ βία, καὶ παιδεύει τοὺς κακοὺς ! ! !

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΝΤΑΓΚΙΔΑΙ.

(Τὸ παρὸν ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον Ποιημάτων, ἐγράφησαν
κατὰ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1855.)

Ἐπὶ τέσσαρας αἰῶνας, αἱ τοῦ Παρνασοῦ κοιλάδες,
τῶν Μουσῶν τὰς περιψύχους, δὲν ἀντήχουν ἀρμονίας
καὶ ἡμέραι ἀποφράδες
Διεδέχοντο, τὰς νύκτας τῆς τοῦ Ἑλλήνος δουλείας !!!

καὶ ἡ φρίκη τοῦ θανάτου, εἰς τὴν χώραν ἐπεχύθη
τὴν τεκοῦσαν Φιλοσοφους, Ποιητὰς καὶ Ἡμιθέους!
καὶ εἰσίουσι εἰς τὰ στήθη
Αἱ καρδιαί, ὦ τοῦ αἵσχους! φρίττουσαι ὑπὸ τοῦ δέους

Οἱ νεκροὶ τοῦ Λεωνίδου, εἰς τὸ φέγγος τῆς Σελήνης
Ἐξερχόμενοι τῶν τάφων, τοὺς υἱοὺς αὐτῶν ἐθρήνουν,
κράζοντες, ὦ τῆς αἰσχύνης!
Δὲν ὑπάρχουσιν ἀνδρεῖοι, τὴν ἀτίμωσιν νὰ πλύνουν;

Πλὴν ἐπῆλθεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν τὰς χαμαὶ νεουσῶσας
κεφαλὰς των, ἀνυψοῦντα, τὰ τεκνία, τῆς εὐκλείας,
Χειροσφίζαντα λαμπρούσας
σπάθας. Ἐθρασυαν γενναίως, τὰς ἀλλοτρίους τῆς δουλείας.

Ἔως φραχθὲν χειμάρρου βεῦμα, πρὸς μικρὸν ἔρεμον μένει,
Ἄλλὰ ὄρια ἐν τέλει, καὶ φραγὴν ὑπερπηδάει
οὕτω καὶ οἱ δεδουλωμένοι
Ἕλληνες, καθεὶς στὰ ὄρη, ἔνοπλος τρέχει κτυπάει.

Ἡ φρικτὴ κλαγγὴ τῶν ὄπλων, καὶ ὁ ἦχος τῶν θουρείων,
Μέχρις οὐρανοῦ ἀντήχουν, . . . Ἐτρεμον οἱ Μουσουλαῖοι
καὶ ἐπέπρωτο μυρίων
Ἐξ αὐτῶν τὸ αἶμα ζέον, τὰς κοιλάδας μας νὰ ράνη.

Ἡ ἐλευθερία δάφνας, φέρουσα τοῦ Ἑλικῶνος
εἰς τὰ ὄρη, στὰς κοιλάδας, ἔστεψε τοὺς μαχόμενους!
καὶ ἡ φῆμη θροντοφώνως
Σάλπιζε, « Λαοὶ ὑμνεῖτε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Γένους » . . .

Ἡ Ἑλλάς τέλος ἀνύψου, φαινότερον ἡλίου
Μέτωπον, καὶ « Ἐλευθέρα, εἰμὶ, κράζει, τέλος πάντων »
καὶ ἡ Τρίτη Σεπτεμβρίου
τὴν Ἀκρόπολιν στολιζει, διὰ νέων Ἀνδριάντων (α).

(α) Δὲν εἴμεθα Συναγματοῖ, καὶ δὲν πιστεύομεν τὸν Συναγματοῖ ἐνὸς ἔθνους ὡς τὸ ἄνω τῆς αὐτοῦ πολιτικῆς εὐδαιμονίας· πιστεύομεν ὅμως αὐτὸν, ὡς τὸν πρῶτον κατὰ τῆς Μοναρχίας τύπον, καὶ ὡς τὸ πρῶτον πρὸς τὸν Δημοκρατισμὸν ὄψμα, διότι ἀπὸ εἰς Λαὸς γευθῆ ἅπασ τὴν φαινομενικὴν Ἐλευθερίαν (ὅτι ἀπεσπῆτε ἀνεκτικῶς καὶ τὴν Πραγματικὴν.

Ἄλλ' ὦ φίλη! νῦν Πυγμαῖοι, ἔρειδόμενοι εἰς ξένην
 Βακτρίαν. Λησμονοῦντες, τοῦ ἀγῶνος τὰς ἡμέρας,
 Θέλουσιν ἐρημωμένην
 Τὴν Πατρίδα των νὰ ρίψουν, εἰς ἀλύσεις αἰσχροτέρας.

Νήπιοι! οἱ λησμονοῦντες, πῶς τὸν Ἕλληνα βαρύνει
 Τὰ δεισιὰ τῆς Τυραννίας, κ' εἰ μικρὸν αὐχένα κρύπτει,
 Ἐπὶ τέλους λάβαν χύνει
 Ὡς κρατὴρ σφριγῶν τῆς Αἴτνης, καὶ τοὺς μιαροὺς καλύπτει . . .

Ἐκ τοῦ τάφου του τὴν νότια, ἀνεγείρων μαύρην κάραν,
 Τοῦ Καρπενησιοῦ ὁ Ἡρώς, ὦ Μαυροκορδάτε φρίττει!
 Καὶ τὸ στόμα του κατάραν
 Χύον, τὴν ἀρχαίαν σχέσιν μετὰ σοῦ ἀποκρηύττει!

Σὺ Καλλέργη! σὺ ὁ πρῶτος, τοῦ Συντάγματος βραχίον
 Ἔτι τὸ ἔργον τῶν χειρῶν σου, νῦν ζητεῖς νὰ καταστρέψης;
 Ὅπαδὲ τῶν Παιουσιῶν!
 Σκέφθητι πῶς θνήσκων, στέφος, αἰσχους ἀντὶ δάφνης δρέψεις!

Ναί! αἰώνιος αἰσχύνη, τὴν ὑμῶν μνήμην καλύψει,
 Ἐπιᾶλται, Ἀνταλκίδαι, εἰ μὴ στρέψῃτε τὸ ἔθνος
 Καὶ κατάρας λίθον ρίψῃτε
 Καθεὶς Ἕλληνα, εἰς τὸ κρήπον, τὰ ὑμῶν πτώματα μύθημα!

Πρὸς Ἰμάς στρέφω τὸν λόγον, τέκνα Ἀριστογειτόνων
 Ἕλληνες! θάρρος ἐγγύζει, ἡ τρισπόθητος ἡμέρα
 Ἢ ἀπὸ τοσοῦτων χρόνων
 Προβήθησα, α' Αναλάμψει κ' ἡ Πατρίς μας Ἐλευθέρια.

Ναί! τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὰς Δελτοῦς τοῦ Ἰψίστου
 Ἐνεγράφει, καὶ οὐδόλως χεῖρ θνητοῦ αὐτὸ κωλύτει,
 Ὡς τὸν Νεῖλον τῆς ροῆς του
 Οὐ δυνήσεται ἐμφράττον βρέφος, ἵν' ἀναχαιτίσῃ.

ΟΙ ΥΠΟΥΡΓΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Δόξα σοι ὁ Θεός! Δόξα! Τρισευλογητὸν ἄς ᾖναι
 Τ' ὄνομά Σου εἰς αἰῶνας!
 Ἄς πηδᾷ ἡ Ἑλλάς ὅλη, ἄς χορεύουν αἱ Ἀθῆναι
 Ἐπὶ κεφαλῆς των ἔχουν, δυὸ χρυσοὺς στιλπνοὺς Ταῶνας!
 Ἦλθον ὁ Μαυροκορδάτος, κ' ὁ Καλλέργης Ἰσα Ἰσα
 Ἀπὸ τὰ κλεινὰ Παρίσια.
 Ἦλθον! κ' ἄστραψεν ὁ Κόσμος, καὶ τοῦ Πειραιῶς τὰ ψάρια,
 Στὸν ἄφρὸ πᾶνω χορεύουν, ἀθιρίνες καὶ λουφάρια,
 Ὡς ὅποτε ἀπερνοῦσαν, Ποσειδῶν καὶ Ἀμφιτρίτη
 Ἐσκιρτοῦσαν οἱ Δελφίνες, καὶ ἐχόρευον τὰ Κήτη!
 Ἦλθον Ἰακωβατεῖοι, κ' ἄλλοι πόσοι, ἐν τε λῶς ἀπλητισμένοι
 Τοὺς ἄφρονες τὴν ἀπὸ τὴν τρέχουν, στὸ Ταμεῖον φουντωμένοι.

Και τῶν Ἀθηνῶν γεμάτοι, ἀπ' ἀμάξας εἰν' οἱ δρόμοι.

Δὲν κυττάτε, ἐπωμίδας χρυσᾶς, πόσοι φέρουν ὄμοι!

Ἦλθον! . . ἔφερον μαζίη τους, τὸν χρυσοῦν αὐτοὶ αἰῶνα,

Ἐπαυσαν τὰ σκόπη τώρα, και ἀνθοῦν τὰ φῶτα μόνοα.

Μάλιστα κάθε ἐσπέραν

Τόσοι Δύχνοι ἀναμμένοι, ἐντροπιάζουν τὴν ἡμέραν!

Ἄλλὰ πόσοι κακαὶ γλώσσαί, μᾶς ἐφύτρωσαν στὴ μέση!

Θέματ' ἄρρητα μᾶς ψάλλουν, ὁ Θεὸς τοὺς συγχωρεσί!

Γιὰ τὸ Σύνταγμα φωνάζουν, πῶς αἰσχρῶς καταπατεῖται

Οἱ ἀγωνισταί, μᾶς λέγουν, περιφέρονται γυμνῆται!

Ἐδουλεύθ' ἡ Βασιλεία,

Και τὸ ἔθνος κατατροῶγει, ἐκατόγχιρος ληστεία,

Ὅτι δὲν ὑπάρχει τάξις,

Και κατὰ τῶν Ὑπουργῶν μας, ψάλλουσι τὰ ἐξ ἀμάξης.

Πῶς κενώσαντες τὰς θέσεις, ἀπὸ τοὺς ἀνεξαρτήτους

Τοὺς αὐτῶν παραλαμβάνουν, συγγενεῖς και παρασίτους . . .

Γιὰ τοὺς οἰκτοῖρμους, σᾶς λέγω τοῦ Θεοῦ, Μαυροκορδάτε!

Και Καλλέργη! τοὺς ἐκείνων λήρους, μὴ ποσῶς ψηφᾶτε.

Ἄλλ' ἀτάραχοι τῆς δόξης, τὴν ὁδὸν ἀκολουθεῖτε.

Ἄνω τῶν ὁμογενῶν σας, ὑψωθεῖτ' ὅσον ἔμπορεῖτε!

Παῦστε τὰς ἐφημερίδας

Αἱ ὁποῖαι σᾶς προσάπτουν, τόσας μελανὰς κηλίδας.

Και (μὴ γένοιτο!) κάνεις σας, ὅταν πλέον τελευτήση

Ἐν μαρμάρινον μνημεῖον, ἡ Ἑλλάς θέλει τοῦ στήσαι!

Πολλὰ ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς μου, εἰς τὴν γῆν ταύτην τῆς γεννησῆος μου ἔπαθον, φανεροὶ καταδιωγμοί, πλεκτᾶναι, σκευωρίαι, τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ, ἐτέθησαν κατ' ἐμοῦ εἰς ἐνέργειαν, μὴ ἔχων οὐδὲν κατὰ τῶν Παντοδυναμῶν ἐκείνων νὰ ἀντιτάξω, προσέδραμιον εἰς τὸν κάλαμόν μου, και τὰ συμβάντα μοι εἰς ἔπη ἐποίησα, περιμένων ἀρμοδιότεραν ἐποχὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν, δημοσιεύω σήμερον μόνον τὴν

ΕΙΣΑΓΩΓΗΝ.

Δότε μοι σταγὸνα μίαν, μελανοῦ δλητηρίου,

Νὰ ἐμβάψω εἰς ἐκείνην, τὴν αἰχμὴν τοῦ Κονδυλλίου,

Και νὰ χύσω τὴν χολὴν μου, κατὰ ὄντων ἀπαισίων

Ἡ ἐντόμων ἀμφιβίων . . .

Ἄσυνείδητοι, ἀχρεῖοι, ὄντα ἀνευ χαρακτῆρος,

Ἐκατὸν κακουργημάτων, ἕκαστος αὐτῶν ὁ Ἠρως.

Ἀπὸ τῶν αἱμάτων ζωῆς, τῶν πτωχῶν συμπολιτῶν τῶν

Και τὴν στυρίωσιν ἐκείνων, θεωροῦσι θρίαμβόν των.

Εἰς τοὺς πόδας τῶν Τυράννων, χαμερπεῖς δουλοφρονούντες

Ἐρποῦσι, τοὺς συμπολίτας και τοὺς συγγενεῖς πωλοῦντες,

Και φανεράντες τὰ τέκνα, εἰς τοὺς κόλπους τῶν μητέρων

Ὁμοῦ, πρὸς τὸ γάλα, (καθὼς ἔλεγέ τις γέρω),

Αναιδής δ' εἰς ἐκείνων, κλείει, τὰ τροφοπωλεία,
 Ὅσα εὖρεν ἀπειθοῦντα, ἢ ἀγρία του μανία.
 Καὶ πολίτας φιλησύχους, μετὰ θράσους ἀνηκούστου,
 Στέλλει εἰς Αστυνομίαν, εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου.
 Ὡς ἀν μὴν ἔφθικον ταῦτα, καὶ ὁ ἔτερος προσέτι
 Δεσμὰ δεκαπέντε χρόνων, εἰς τὰ θύματα προσθέττει.
 Καὶ φωνάζει ἀσυστόλως, ὅτι μόνη ἡ ἀγχόνη
 Εἶν' ἀξία τιμωρία, δι' αὐτὸ, αὐτὴ καὶ μόνη,
 Συνεργὸν παραλαμβάνει, ἄνδρα δόλιον αἱμάτων
 Βίς τὸ μαιφόνον ἔργον. Κι' εἰς τὰ σκευωρήματά των,
 Ἐπὶ τοὺς στροφεῖς αἱ θύραι, τῶν εἰρκτῶν περιδινούνται
 Καὶ πρὸς χάριν τοῦ ἀχρείου, τρεῖς ἀθώους ἐγκολποῦνται.
 Ἀθλιότης! ἀπεσβέσθη, πᾶς τιμῆς σπινθήρ ἐκείνων
 Γίνεται Ἰούδας Νέος

Ἀναισχύντως ἀπατήσας

Καὶ τὰ στίλβοντα δοκᾶτα, ἐν μιᾷ στιγμῇ βροφῆσας . . .
 Τῶν Πατέρων τους τὸ αἷμα, δὲν κυκλοφορεῖ στὰς φλέβας,
 Καὶ ἀπώλεσαν νῦν πᾶσαν αἰδῶ, ἔχασαν πᾶν σέβας.
 Τῶν κακούργων Ἀρχηγέται, εἰς τὴν τέφραν τῶν Τιμίων,
 Πολιτῶν, αὐτοὶ ζητοῦσι, ἵνα στήσῃσι θρονίον.
 Ἐκαστος αὐτῶν κατέστη, τῆς κακίας φρικτὸν τέρας,
 Νέας θέσεις πλὴν λαμβάνουν, στὰ ἐγκλήματα τῶν γέρας.
 Σ' τὴν Αὐλὴν τοῦ Ἀλκινόου, τρέχει εἰς γὰ ἐπαίτησιν,
 Μήπως καὶ εἰς Διπνομόμον, ἡ Ἀρχὴ τῶν προχειρίσιν.
 Ἡ Καλὴ μας Ναυσικάα, εἰς τὴν θέαν του θεβαίως,
 Ἐφυγε παλινδρομοῦσα στὸ στενὸν τῆς θύμα ἔως.

Ὅτι ἔμπροσθέν της εἶδεν, οὐχὶ πλέον τὸν γυμνήτην,
 Ὀδυσσεά, ἀλλὰ ἄλλον, τῆς Κολάσεως πολίτην.
 Εἰς τὴν ταραχὴν της ὄμως, ἡ Ἀρχὴ οὐδὲν προσέχει,
 Βαθμοὺς δίνει καὶ Ἀριστεία, ἔσθια ἔσθια εἰς ΑΥΤΗΝ προστρέχει . . .
 Κοινωνία ποῦ βαδίζεις;
 Τοὺς ἀχρείους, καὶ κακούργους, μὲ παράσημα στολίζεις;...
 Ὅχι! Σὺ τὸ ἐναντίον, ἀπεχθείας μακρὸν ἔλεμμα,
 Ρίπτεις κατὰ τῶν φερόντων, εἰς τὸ μέτωπόν των αἷμα,
 Ανεξάλειπτον κηλίδα, στυγερῶν κακουργημάτων,
 Κατὰ τῶν συνεσθιόντων, μὲ τοὺς ἄνδρας τῶν αἱμάτων!
 Πλὴν οἱ ἰσχυροὶ, . . . ἐκείνοι μόνου δίδουσι βραβεῖα,
 Ὅπου μυρισθῶσιν ὅτι, ἐνυπάρχει ἀνομία!
 Οὕτω πράττοντες, λαμβάνουν, καὶ ΑΥΤΟΙ μερίδα μίαν
 Ἀπὸ τῶν εὐνοουμένων, τὴν φρικτὴν ἀτιμίαν.

6.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΤΗ ΕΙΚΟΣΤΗ ΙΟΥΝΙΟΥ 1857.

Ἡμέρα Δόξης αἰωνίας.

Ἐνδοξος ἡμέρα χαίρει, Ἰουνίου ᾧ Εἰκοστή!

Εἰς τὸ μέτωπόν σου φέρε, τὴν χαρὰν ζωγραφιστή.

Δόξης εὐμορφο στεφάνι, τὸ κεφάλι σου ἄς κοσμεῖ.

Ὅσο ὁ Κόσμος ν' ἀποθάνῃ, καὶ ἡ Μνήμη σου θὰ ζῆ.

Νά! ὁ Ἥλιος σου ἀνατέλλει, καὶ μᾶς στέρνει ἀπὸ ψηλὰ

Ὅχι πλεῖο φλογερὰ βέλη, πάρη ἑλευθέρη ματιὰ.

Τὴ Βουλὴ ὅλη κεντάει, δριμύ κέντρον ἔθνι σ μ ο ὤ

Καὶ τὰ πάντα ἐκεῖ κινάει, ἡ φωνὴ τοῦ Ἀποικισμοῦ!

Στὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη, φωνὴ κάθε Βουλευτῆς (;

Συναισθάνθη τὴν ὁδὸν, ποῦ αἰσθάνθηκε ἡ Πατρίς.

Κι' ὄλοι ὄλοι (;) μ' ἓνα στόμα, ἐφωνάζανε μὲ μιὰ.

Πῶς προκρίνουνε τὸ χῶμα, πάρη ἄτιμον Σ κ λ α β ῖ ἄ!

Κι' ἔτσι εἶδανε οἱ Ξῆνοι, πῶς μὲ ὅσα στοχασθοῦν,

Πᾶν οἱ κόποι τους, χαμένοι, δὲν μποροῦν νὰ βασταχθοῦν.

Γιατὶ ὁ Ἕλλην τὴν καρδίᾳ του, πάντα ἀκούει νὰ χτυπᾷ

Δὲν κτυπάει συμφέροντά του, στὴν Πατρίδα τὴν ἐμπροστίαν.

Δὲν κρατοῦνε ἀλυσσιδες, ποτὲ χερί Ἑλληνικό.

Καὶ συντριβόντ' ἡ παγίδες, ἐμπροστὰ στὸν ἔθνι σ μ ο!

Ἔτσι τ' ἀφρισμένο κύμα, εἰς τὸν ἑράχον ἐμπροστὰ,

Ἐταματάνει εὐθὺς τὸ ἔθμα, καὶ σκορπιέται εἰς ἀφρίαν.

Εἰς τὴν Κε. Μαρτίου

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α.

Χαίρει, ᾧ κλεινὴ Ἡμέρα, Μῆτηρ Παλιγγενεσίας,

Ἦλθες πάλιν νὰ φωτίσης, αἱματόβαπτα πιδία; . . .

Ζωηρὸς ἰδοὺ ὁ ΕΛΛΗΝ, λίθων ἀπὸ λατρείας

ΣΟΙ προσφέρει, ἀνακράζων, Ζήτω ἡ Ἑλευθερία

Τύραννοι καταστραφεῖτε

Μὲ τοὺς μικροὺς σας πίδας, τὴν Γῆν ταύτην μὴ πατήτε! . . .

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΠΕΛΠΙΣΙΑ.

Και τὴν εἶδα νὰ σηκόνῃ, ἓνα μάτι Ἀγγελικὸν,
 Καὶ ἀθῶα, νὰ τὸ ξαμόνη, ὑψηλὰ στὸν οὐρανό !
 Καὶ . . ὦ Θεέ μου ! ν' ἀνακραζῇ, μὲς τὰ βάθη τῆς καρδιάς,
 Τί φωτιὰ εἶν' αὐτὴ ποῦ θρᾶζει, καὶ μ' ἀφάνισε μὲ μιᾶς ;
 Καὶ γλυκεῖα γλυκεῖα ἡ αὔρα, ὅταν παιζῇ στὰ κλαδιά,
 Δι' ἐμένα ν' ὄλο λαῦρα, ἔμβαίνει μὲς τὰ σωθικά,
 Οὔτε φύσι ἀναγαλλιάζει, οὔτε ἀηδόνια κελαϊδοῦν,
 Κάθε πρᾶγμα, μὲ τρομάζει, καὶ γιὰ μένα ὄλα σιωποῦν.
 Κι' ἡ ἀθῶα Βουσκοπούλα, τὸ κοπάδι ὁποῦ γυρνᾷ
 Καὶ προβαίνει δροσεροῦλα, μὲ τὰ σκρόπια τῆς μαλλιά.
 Φάντασμα εἶναι δι' ἐμένα, καὶ αἰώνια πληγὴ
 Ὄλα τ' ἄνθη μαραμμένα, δι' ἐμένα εἶναι στὴ γῆ !
 Ἀφοῦ ἔπαυσε τὸ μάτι, γιὰ νὰ βλέπῃ Ἔρωτικά
 Βίς τ' ἀθῶο μονοπάτι, τῆς Ζωῆς τὴν περασιά.
 Ὄταν ΤΟΝ ἐπροτοῖδα, μοῦ ἐφάνη νέα Ζωή,
 Καὶ συνέλαβα ἐλπίδα, πῶς θὰ ζήσουμε μαζί.
 Καὶ γλυκὰ ἀνταποκρενότου, μιὰ τῆς ἄλλης ἢ καρδιά
 Μιὰ ὄχ τὴν ἄλλη ἐδεχότου, γλυκεῖα βρώτος δροσιὰ.
 Κι' ἐκρεμότου ἡ Ζωὴ μου, ἀπὸ ἐκείνου τὴν Ζωὴ
 Καὶ πνοή του, ἡ πνοή μου, καὶ ψυχὴ του ἢ ψυχῆ !

Σὰν ἀθῶα περιστέρια, ἐζητιώμαστε συχνὰ
 Κι' ὠρικότουνε στὰ Ἄστέρια, ὄλο βρωτα ἢ καρδιά
 Ἄλλὰ φεῦ ! ὁ σκληρὸς Χάρος, μὲ δρεπάνι κοφτερό
 Ἀφῆσε ἐμένα θάρος, πῆρε αὐτὸν στὸν Οὐρανό !
 Σὰν ἐτιὰ ἐρημωμένη, στοῦ κρημονοῦ τὴν ξεχειλιὰ
 Ποῦ ἕναν' ἄνεμο προσμένει, γιὰ νὰ πάῃ παντοσινα.
 Βίς τοῦ κόσμου ἀπὰ τὸ βρᾶχο, κι ἐγὼ εἶμαι μοναχὴ
 Καὶ τὸν Τάφο μου μονάχο, τρέχω ν' αὔρω ἐδῶ κι ἐκεῖ
 Καὶ πιστὴ ΤΟΥ ὡσὰν φύγω, ὄχ τοῦ Κόσμου τὸν χορὸ
 Τὸ ἐλπίζω, δὲν εἶν' ἴγιο, νὰ τὸν εἶρω στὸν Οὐρανό.

Ο ΔΗΜΑΡΧΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΡΟΥΣΟΥ.

Καπνιστά και Μπακαλάου; νά γεμιζώ τὸ τσουβάλι,
Γιὰ ἐκλογεῖς και ψηφοφόρους δὲν ζαλιζώ τὸ κεφάλι.
Μὲν νὰ γένη . . . μ' ἐννοεῖται, . . . Καὶ ποσῶς δὲν με συγχίζει,
* Ἄν κἀνεὶς ξ ε μ υ α λ ι σ μ ἔ ν ο ς κἀση και με ταυριζει.
Τί τὰ θέλω τούτα τᾶλλα; τί τοὺς θέλω τοὺς μεπλάδες;
Μορὲ λίγο κοκκαλάκι, γιὰ τὲς ἅγιες ἑβδομάδες.
* Ὅταν τί θὰ καταλάβω, ἔλα πέσμουτε στὸ θεῖό σας;
* Ὅταν σὰν και σᾶς φωνάζω, ὅταν κάμω τὸ μυαλό σας;
Τί κακὸ μπρὲ, ἐγὼ ἔχω, ἀπὸ τὴν Κυβέρνησή μου;
* Ἄπ' αὐτὴν τὸ φῶς λαμβάνω, ἀπ' αὐτὴν και τὴν τροφή μου.
Εἶν τὸ ἴδιο σὰν νὰ λή, και ἡ γῆ και τὸ φεγγάρι
Πῶς ὁ Ἥλιος νὰ χαθῆ
Τότε πρέπει τὸ καθένα ἀπ' αὐτὰ νὰ στραβωθῆ.
Τέτοια θέλετε νὰ πάθω; . . . δὲν σᾶ; κάνω τέτοια χάρι!
Τὰ αὐτὰ μου δὲν ἀνοίγω, σ' ὅσα λένε οἱ Μπαρόνοι
μὲ τὲς λέξεις τὲς μεγάλες, δὲν γεμιζέι τὸ κασόνι,
* Ἐχω ὁ μαῦρος φαιελά
Και γιὰ τοῦτο θὰ κυττάζω, τὴ δική μου τὴ δουλειά.
Μὰ πῶς μερικοὶ φωνάζουν, ἐκλογεῖς δια νὰ μὲρῶνε,
* Ἡ Κυβέρνησις δὲν θέλει, και τὸ σκότι τοὺς χαλῶνε.

* Ἄλλοι σκούζουν πάλι ἐκεῖθεν, ὅπως εἶμαι πουλημένος;
Και Προδότης τῆς Πατρίδος, ἄπιστος ξεθεωμένος.
Δὲν μοῦ καίεται καρφάκι, ὅσο θέλουν ἄς φωνάζουν,
Ξέγνοιαστος πάντα κοιμῶμαι, ἡ φωνὲς δὲν με τρομάζουν.
Τὴν Συνείδησί μου ἔχω, φίλοι μου, καθαρωτάτην,
Κιόσα λένε νὰ με βλάψουν, αἱ! τὰ λέγουνε εἰς μάτην.
* Ἐπειτα τινὲς μοῦ λένε, τοῦ λαοῦ δὲν εἶμαι φίλος,
Δὲν τὸ βλέπετε, με τρώγει, φεῦ! τοῦ οἴκου του ὁ ζῆλος.
Εἰς τὰ μαγαζιά ἐπάνω, δὲν κυτῶ με τόσα μάτια,
* Ἄν καλὰ φαγιά πουλοῦνε, ἂν παστρέβουν τὰ ἀλάτια;
* Ἐὰν παστρικά κρατοῦνε, και τὰ πέζα και τὲς λίτρες;
* Ἄν παστρεῦουν τὰ τροφάγια, και ἂν ξυοῦνε τὲς μυζήτρες.
Και ἂν τόσο μόνον εὔρω, εὐθύς κάνω τὸ βράπορτο,
(Τέτοια φίλε εὐταξία, δὲν τὴν εἰσάγεις στὸ Ὀπόρτο.)
Τὸ βράπορτο, δὲν τὸ στέρνω, εὐθύς ὁμοῦ εἰς τὴ χώρα,
Πάρη ἀφήνω και περνάει, ξέρεῖς; . . . κομματάκι ὦρα,
Και ἂν κάτι τι δὲν ἔρη, στὸ μανδῆλι, στὸ σακουλί,
Τότες βέβαια τὸ στέρνω . . . δὲν τὸ ξέρετε σεῖς οὔλοι;
Εἶναι τοῦτο τυραννία; . . . Εἶμαι ἐγὼ κακὸς Πολίτης,
* Ἀροῦ τόσοις συμπαθάω; . . . Οὐφ! νὰ ἔπεφτ' ὁ Κομήτης.
Νὰ μᾶς κάμη ὄλους στάχτη
Νὰ μὴ μείνη μες τὰ σπήτια, οὔτε βόκα, οὔτ' ἀδράχτι.

ΟΙ ΝΕΟΦΩΤΙΣΤΟΙ.

Ησυχία . . . Εὐταξία . . . σὰν καλὰ πάει ἡ δουλιὰ μας

Προοδεύουν ὅσο πᾶνε τὰ φ τ ω χ ἄ συμφεροντά μας.

Βνας ἀπὸ ἄφ' ἰδρώνει, ἄλλος ἀπὸ κείθε ζιέται

Καὶ τῆς Σπάνιας ἐβδομηῖντα ἡ σταφίδα μας πουλειέται.

Τραλαλέλα λαλαλά,

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Τώρα ὁποῦ μὲ τὴ δειάφη, ξεκουμπίσθηκε ἡ χολέρα

Θεὸς νὰ ν'άψουνε φανάρια, καὶ νὰ γέν' ἡ νύχτα μέρα.

Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῖοι εἶναι, ποῦ σὰς θέλουν τὸ καλό σας

Πάντα μὲ μιὰ συμφωνία, νὰ συμᾶστε τὸ μυαλό σας

Καὶ νὰ ψάλλετε λαλά

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Δὲν ἠδύλεπετε τὸν ἔ-ν-α, ὁποῦ διὰ τὴν Πατρίδα

Εἰς τοῦ μαύρου μας ταμείου, ξενυχτάει τὴν θηρίδα.

Κιόσα ἔχουν ἐκεῖ μέσα, νὰ τὰ χώση εἰς τὴν τσέπη

(Γιὰ ἐνθύμησι) ἡ ὥρα πότε νᾶλθη δὲν ἠδύλεπε

Καὶ νὰ ψάλλη λαλαλά

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Δὲν ἠδύλεπετε τὸν ἄ λ λ ο, πόσα κάνει γιὰ μιὰ θέσε

Τρέχει ἀπάνου τρέχει κάτω, σκύφτει κάτω ἀπὸ τὴ μέση.

Κι' ὄλα ταῦτα, γιὰτι θέλει, νὰ σταθῆ ὠφελιμός σας

Ἔ Ποιός διὰ αὐτὸν θεὸς νὰ τολμήση, νὰ εἰπῆ πῶς εἶν' ἐχθρός σας.

Ἀφοῦ ψάλλει λαλαλά

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ;

Ποῖοι εἶν' αὐτοὶ ; . . Ἀί ἰ μήπως θέλτε, ἡμεῖς γιέμου νὰ τοὺς ποῦμε;

Τώρα πέρνουμε κρισάρα, κι' ἕνα ἕνα τοὺς περνοῦμε.

Καθὼς κάνουν ἡ γυναῖκες ποῦ διαλένε τὴ σταφίδα

Χώρια βάνουν τὴ μπουρδάλα ἀπὸ τὴν ἀπνεμιδα.

Τραγουδῶντας λαλαλά

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Εἶν' αὐτοὶ, ποῦ ἔως τώρα, σὰς ἐγδέρναν τὸ πετσὶ σας

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ἐπαίζαν στὴν π α σ ἔ τ α τὴν τιμὴ σας.

Εἶναι τοῦτοι, εἶν' οἱ ἄλλοι, εἶναι . . . ποῦ νὰ τοὺς θυμοῦμαι

Εἶναι κείνοι ποῦ μᾶς ἔφαινον, διατὶ δὲν τραγουδοῦμε,

Τραλαλέλα λαλαλά

Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ἠθέλαν σὰν θεοὺς νὰ προσκυνοῦμε

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ καρφάκι δὲν τοὺς ἔκατε ἂν πεινοῦμε.

Ἡ ἀνίσως καὶ γδυμένοι περπατοῦμε τὸν χειμῶνα

Εἶν' ἐκεῖνοι, ποῦ ἔκτυτᾶζαν τὰ συμφεροντά τους μόνα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ Καὶ ἐψάλλαν λαλαλά

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ Ἡ δουλιὰ πάει καλὰ.

Εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ ἐγδύσαν καὶ ναοὺς καὶ μοναστήρια,
 Εἶν' αὐτοὶ ποῦ τοῦ ταμείου χρηματίσαν σκαλιστήρια.
 Εἶναι τοῦτοί, εἶν' οἱ ἄλλοι, εἶναι . . . ποῦ νὰ τοὺς θυμωδαί.
 Εἶν' ἐκεῖνοι ποῦ τὰ ποδῖα, ἤθελαν νὰ τοὺς φιλοῦμε.
 Καὶ νὰ ψάλλουμε λαλά
 Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

Τώρα ὅμως μᾶς φωνάζουν, ὅπως ἐμετανοήσαν
 (Ὅτι ῥ ἔ π ε δ ο ἀφῆσαν).
 Καὶ γι' αὐτὸ ζητοῦνε πάλι, εἰς τὰ πράγματα νὰ ἴμποῦνε
 Ἐπειτα εἰς τὴν ὑγεῖά μας καὶ θὰ φάνε καὶ θὰ πιῶνε.
 Καὶ θὰ ψάλλουν λαλαλά
 Ἡ δουλειὰ πάει καλά.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΦΕ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Τῆς ἀγορᾶς Αἰγυπτίου

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν ἐν τῇ ἰδίᾳ μας συλλογῇ, ἀπο-
 σπάσματά τινα τῆς εἰς τὴν ἐν σελίδι 36 ἐπιστολῇ μας, ἀ-
 πάντησεως τοῦ ἡμετέρου φίλου Μαλάκη.

Κεφαλληνία τῇ 8.ῃ Μαρτίου 1856 ΕΛ. Ε.

Φίλε Παναγιώτη!

Ἐκ τῆς γενεθλίου γῆς μας φίλτατε ἀποδημῆσας
 Κι' ἕνα ἕκαστον τοὺς φίλους, φεύγων ἀποχαιρετήσας.
 Ἐκτοτε ἠγνόουν φίλε, ποῦ εὐρίσκεισαι, ποῦ εἶσαι
 Ἡ εἰς ἀχανῆ πελάγη, ἢ εἰς γῆν περιπλανῆσαι.
 Ἐνῶ δὲ εἰς τὰ τιαύτα ἀμφιβρέπων εὐρισκόμην
 Καὶ περὶ τῆς σῆς ὑγείας, ἐρωτοῦσα κ' ἐρωτώμην.
 Ἴδου ἀφνης παρ' ἐλπίδα,
 Γράμμα σου, νὰ διευθίνης, εἰς τὸ ὄνομά μου εἶδα.

Ἀπὸ τῆς πολυταλάντου καὶ πλουσίας ποτὲ νήσου,
 Τῆς Μελίτης, ἔσχον φίλε σήμερον ἐπιστολῇν σου.
 Καὶ λαβὼν αὐτὴν εἰς χεῖρας ἀνεγνώρισα συνάμα
 Τίνος εἶναι χαρακτῆρες, τίνος φίλου εἶναι γράμμα.
 Κ' ἐνθους θίγω τὴν σφραγίδα, καὶ τὸ τύλιγμα ἐσχίζω
 Τὴν ὑπογραφὴν κυττάζω—τὴν ἀσπάζομαι—δακρίζω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΦΕ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 Τῆς ἀγορᾶς Αἰγυπτίου

Καὶ τροχάδην ἀναγνώσας, φίλιτε τὸ φίλον γράμμα
 εἰς τὰ στέρνα μου ἠσθάνθη, τέρψιν, καὶ ὀδύνην ἅμα.
 Φρικαλέας ἀναμνήσεις ἰδὼν ὅτι μ' ἐνθυμίζουσιν
 οἱ τοῦ γράμματός σου στίχοι, καὶ τὴν Δύραν μου τονίζουσιν.
 Πῶρρωθεν μὲ θρηνηδαίαι, καὶ ὡς στροφεῖς οἱ δάκτυλοί σου
 ἔλεγείον διεγείρουσιν τῆς ταλαίνης Ἑπτανήσου

Ναὶ μ' ἀνίκανον γραφίδα
 ἔτοιμος σ' ἀπαντῶ φίλε, τ' ἀφωρόντα τὴν Πατρίδα.

Εἰς τὴν πρόσκλησίν σου φίλε, ἰδοὺ ἔλαβον εἰς χεῖρας
 τὰς χορδὰς τῆς κλαυθμηρᾶς μου, καὶ ἀραχρωθείσης λύρας.
 Κ' αὐτὰς θίγων, ῥιγῶ ὄλος, τρέμουσιν οἰδάκτυλοί μου
 ἔκστασις μὲ κυριεύει κλαίουσιν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Βλέποντες ἐνώπιόν των τὰς αἰμοσταγεῖς εἰκόνας
 καὶ τοὺς τόσους παρασίτους, τῆς Πατρίδος Λυμειῶνας.

Κρούω Δύραν μαρτυρίου
 εἰς γῆν ἥτις ἐψυχράνθη ὡς περ πλάξ κοιμητηρίου

Περὶ τῶν πολιτικῶν μας καὶ περὶ τῶν ἐξωρίστων
 μὲ ἐπιρωτᾶς, ὦ φίλε, ποία ἡ κατάστασις των!

Εἰς τὴν θάλανον ἀκόμη κείνεται τῶν ξηροσκοπέλων
 αἱ τυραννοφῶναι γλώσσαί αἱ χαράζασαί τὸ μέλλον.

Τῆς Ταλαίνης Ἑπτανήσου, οἱ Ζερβοὶ καὶ Μομφεράτοι,
 καὶ ὁ Χαρακτήρ των φίλε, καὶ μαστίζετι καὶ ταραττεῖ.

Τοὺς Τυράννους τῆς Πατρίδος
 ὅτι οὐτεῖ τὰς βασάνους, ἀψηφῶν τῆς τυραννίδος.

Περὶ τῶν πολιτικῶν μας, φίλε μου : τί νὰ σοὶ εἶπῶ ;
 Ἐμετοῦ καὶ ἀκαθαρσίας—γέμουσιν Τὰ παραλείπω ! . . .
 Φεῦ ! ἐξέκλιναν οἱ πάντες ἀπὸ τῆς ὀρθῆς ἰδέας
 Κ' ἐλησμόνησαν τὰ Χρέη, —καὶ τὰς πράξεις τὰς γενναίας
 Ἄπαντες φιλονεικοῦσι περὶ Ῥώσων περὶ Γάλλων
 Κ' ἀθετοῦσι τὴν εὐθύνην, τῶν χρεῶν των τῶν μεγάλων ! . . .
 Φεῦ ! πᾶν αἴσθημ' ἀπωλέσθη
 Κ' ἡ φωνὴ τοῦ συνειδότος ὡς περ λύχνος ἀπεσιβέσθη.

Ἐκλυρὰ ῥάβδος ἀνωθὲν μας ἴσταται ἡ Τυραννία ! . . .
 Μᾶ : ἐδέσμευσεν τὰς γλώσσας, καὶ ἐπέληθ' ἡ ἀφωνία !
 Ἰχθὺς ἀφωνοὶ οἱ πάντες, ἵνα τρώγουν ζῶσιν μόνον
 Καὶ συγκαθεδρον των ἐλέπω ἔρποντα τὸν μαῦρον φθόνον.
 Μαρασμὸν καὶ νάρκην βλέπω, καὶ εἰς τὰ αἰσθήματά των
 ἔγλη εἶναι ὁ Θεὸς των, ὕλη τὰ συμφέροντά των.
 Τὸν Χρυσὸν πανηγυρίζουσιν
 καὶ τὴν Τάλαινα Πατρίδα, ὄζος καὶ χολὴν ποτίζουσιν.

Νύδημον καθέουει ὕπνον καὶ τὸ ἐθνικὸν μας Κόμμα
 Δάκτυλον σιγῆς φυλάττει, ἔγκλειστον κρατεῖ τὸ στήμα ! . . .

Ἐγὼ δὲ ὡτεῖ στρουθίου ἐπὶ δώματος μονάζω
 Μόνος εἰς τὸ οἶκμά μου, ἀποσύρμαι στενάζων.

ἸΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ἀποφύγων τοῦ ἀνθρώπου, μόνος μὲ περιπλανῶμαι
 ὄλος κατὰ τῆς καὶ σύνου χρόνον—τόχην—καταρῶμαι.

Και μεμφόμενος τὴν μοῖραν
 Θίγω μόνος τὴν βραγχινῆ μου, καὶ χαλαρωθεῖσαν λύραν.

Τοὺς τῶν Μαγιστῶρων παῖδας κάτοπτρον ἑνωπιόν σου
 Ἔχεις φίλε, σ' αὐτοὺς στρέψε, καὶ ἰδὲ τὸ πρόσωπόν σου.

Εἴλωτος αὐτοί, διάγουν, εὐπλῆ καὶ δούλον βίον
 Ὡς διῆγεν ἐπὶ Σπάρτης ἡ φυλὴ τῶν Μεσσηνίων.

Ναὶ τῶν Ἱπποτῶν οἱ παῖδες ἀνυπέδητοι τὴν σφαῖραν
 Τρέχοντες νῦν πειναλαῖοι, καταρῶνται τὴν ἡμέραν.

Ἄφ' ἧς δούλοι θεωροῦνται
 Τῶν υἱῶν τῆς Ἀλβιόνης, καὶ ὡς Παρίαί των μετροῦνται.

Εἰς τὰς Γαλλικὰς Ἀθήνας φεῦ! ἡ φάλαγξ τῶν δημίων
 Ἔρχεται, ἀφοῦ . . . : τί λέγω; δύο ἑκατομυρίων.

Ἀνδρῶν ἕως Ἐκατόμβην, χάριν ἔθην τοῦ Σουλτάνου
 Καὶ τοῦ διεθνοῦς δικαίου . . . καὶ τῶν τέκνων τοῦ Ὀσμάνου

Καὶ τὴν Πόντιαν Ἑλλάδα ἐξ ἧς νάματα σοφίας
 Ἐποτίσθη ἡ Βυρῶπη, ὅζως πότινε πικρίας.

Ἐρχεται μετ' ἀνηκούστου
 Ἀναιδείας νῆ μᾶς δεῖ, εἰς τὴν κλίνην τοῦ Προκρούστου.

Υ. Γ. Σ' εὐχομαι καὶ εὐτυχίαν, γνώσεων καὶ ὀχι ὕλης
 Μήπως φίλε καθὼς καὶ ἄλλο, τῶν χρῶν σου ἐξοκείλεις.

(α)

Ἄπο ἡδονῶν τὰς τέρψεις ἀπεχε, καὶ μὴ τὰς μύλας
 Μιμηθῆς, αἴτινες τρέχουν πάντοτε εἰς δυσωδείας.

Σὺ τὴν μέλισσαν μιμήσου
 Αὐτὴ ἔστω ὁδηγός σου, καὶ πηδάλιον, Πυξίς σου.

Ὁ Σὸς Φίλος
 Σ. Μαλάκης.

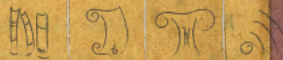
(α) Ἐβροδήθη ἴσως μὴ τὴν πάθω σὰν τὸ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Παροραμάτων Διόρθωσις.

Σελίς—8	—	στίχοι 14	—	Αντι—ἀπαισίαν.	—	γράφε—ἀπαισίαν ;
» 10	»	14	»	— μάχης	»	δάφνης
» 13	»	»	»	— Μιλιταίον	»	Μελιταίον
» 14	»	6	»	— Παμπηίου	»	Πομπηίου
» »	»	13	»	— Οί	»	οἷ
» 19	»	2	»	— Τόν	»	Τήν
» 20	»	4	»	— Πέρας.	»	Πέρας ;
» 21	»	7	»	— ἐνουχῆται	»	εὐνοχῆται
» 27	»	»	»	— οὔτως	»	οὔτως.
» 28	»	4	»	— Ἐκατόνχειρος	»	Ἐκατόγχειρος
» 31	»	5	»	— ἀτατέλλων	»	ἀνατέλλων
» »	»	14	»	— 'Αγάλητ'	»	'Αγαλλητ'
» 32	»	20	»	— πολλά	»	πολλά
» 34	»	13	»	— μὲν	»	δὲν
» 36	»	8	»	— πατρίου μου	»	πατρίου μας.
» 38	»	22	»	— Στουτγάρτη	»	Στουτγάρτη
» 43	»	1	»	— ἡρέμον	»	ἡρεμον.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΟΥ

Handwritten signature or mark.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΔΗΘΟΥΡΙΟΥ